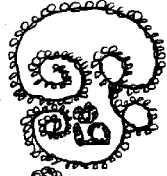

“காவக் கணக்கு”!!!!

புஜ்யஸ்ரீ சத்ருகு தூளி லாடா

‘சாஸ்திர கலாநிதிகளும்’!!!!

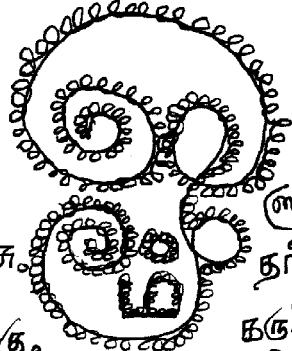
பொருளடக்கம்

1. காலக் கணக்கு-----1
2. முடிவு-----27
3. பூதூறரி பகவானும் கலி புருஷனும்-----59
4. ஓர் முக்கிய உணர்வு-----105

எல்லாம் நீ!

Sri Satguru Thuli Baba

ஸத்தியம் பேசு. (ஸத்தியபாக் கை)
 தர்மம் செய்.
 நாவை அடக்கு. கருணையோடு இரு.

“ஸத்தியம் பேசினால் தர்மம் நிலைபெறும்”
 “அகம்பிரம்மம், ஜகம்பிரம்மம்”
 “அகமே எஸ்ஸாம்”
 “ஜகம் பரமம் ஜீவர்களுமே”
 “சுறித்யம் கிஸ்ஸீ”
 “நம்பினார் கெடுவது கிஸ்ஸீ”
 “அபங்கு/அடக்காதே”
 “கோபம்பாயம்/ஆசை அவஸீதை”
 “மோஹம்,காமம்/ஜ்ஞான மரணம்”
 “கடும் தூக்கம் காஸன்”

“காவிரி அன்னையுடன் ஓர் உரையாடல்”!!!

காவிரி அன்னை :- என்ன சுக சொடுபமே!
நவமா?

பைத்தியம் :- ஓ எம் அன்னையா? அம்மா!
அங்கும், அங்கும், எங்கும் நவமே!

அன்னை :- என்ன எம் அருமை மகனே! உன்காரியையிலே,
உன் வாக்கிலேவா, நவம் ஒன்றைத் தவிர வேறு எது
பும் வராது! மது அல்லவும் அல்ல! ஆறல் மனம் வசம்
அதமிழ் மாந்தர் மட்டும், நவம் காண்பதுல்லி.
எந்த நேரமும் கஷ்டம், கவல, சஞ்சலம், துக்கம், பயம்,
அபாயம் சரீரத்தா அல்லவறுதிறனார்.

பைத்தியம் :- உன்னைதான் அம்மா! இதே “கவிதேவ மஹிமை”
ஆமாம், இந்த ஏழைய நாயகேடி, வந்த காரணம்
என்ன யோ? அடியோம் உதாரிந்து கொள்ளலாமா?

அன்னை :- ஏன் தேடிவந்தோம்? எந்த நேரமும் மேலும்,
பேசும்தான்? அதற்கு ஒய் வேகிதையாதா?

பைத்தியம் :- நவம் தேள் விசேடாயம்மா! இதோ இப்போது
இவ்விறண்டையும் நீ வாங்கிக் கொண்டு போய்விடு.
அடியோமடைய இந்த ஒரு வேலியாவது நிறுத்தப்
பட்டும். இந்த “**எழுத்து**” என்று நிறுத்தப்

படுகிற நேர அதிலிருந்து எம் கியதகம் இந்த உயிர்
புண்டு என்னை நிறுத்தி! இந்தா எடுத்துக் கொள்
ரம்மா (என பேசையும் மேலையும் எம் அன்னையின்
குருக்கரத்திற் கொடுக்க எடுத்தனிக்கோம்)

எங்கள் இருவரின் மத்தியில், திடீரென மது குதனை
(திருடன்) கண்ணன் நின்றான். அவன் கிடகடகடகடகட
எவள்திரித்தான். அச்சிரிப்பு, அகடவிதமான திரிப்பு,
என உணர்ந்தோம். அம்மடி வந்த அந்த திருடனின்

ஓர் கரத்திலி் "நானக் குடியும்", மறுகரத்திலி்
ஓர் "பேயம், பேரூயம்!"

கண்களும் (அயன் சிரித்தும் கொண்டே)
கண்ணன் :- ஸேதிரயடி! அவ்வண்ணம் அத்திக
பத்சாதிவிடேது. அதை உன் அன்னை
யிடம் கொடுத்தவிலிட்டு யாழ்தும்
இய்யுதியன வந்நற வாங்கிக் கொள்

"தொடராமம் உன் பண்ணை"

மைத்தியம் :- ஏனைய உனக்குத்தக கரிமனம்? (கரிசனம்
என்றால் அக்கறை) உன் பணிஎனச் சொல்வதில்,
அத்தனை அருத்தமா? ஓர் பதமொழி உண்டு உனக்
குதெரியுமா? "சாமி உரம் கொடுத்தாலும் பூசாரி
வரம் கொடுத்தமாதேலாம்!" அப்படி கொடுக்க
உடாமல் தருமாறும். அதை உனக்குக்கான் மொடு
ந்தும் என **"அன்னையாடி சாமல்!"**

கருணையோடு உந்தி குடிநீரை அயன் கைமீட்டுகிற தேன, மரிசோடு
வந்த உபகாரம் செய்தால், **"சுன்னையாகிய பூசாரி"**

யாகிய நீயேந்த அனகக் கொடுக்கிறயே! உது மொடுத்தமா?
கண்ணன் :- ஏன் மாமா? இதை இய்யடி மி மா லுன் "பிச்சை யெடுத்
குமாமல் மொடுமாறா! அதை மிட்டுவ் குமாம் அதுமாறா?"

மைத்தியம் :- புரிய வில்லியே?
கண்ணன் :- புரிய வில்லியா? உன் **"நாகையழுத்தே!"**
அதன் **"ஸத்திய!"** வாசகங்களோ, திரி கர்த்தரம்

களாகிய எங்க னுடையதம் அல்ல! எங்கனிலும் அத்த
மான உன்னுடையதம் அல்ல! காலாத்தமான அந்த
"ஒரீரே!" (எசய் பட்டாத்தன் மையிலுள்)
உன் தாவத்தை மயன் படுத்திக் கொண்டு,
"தாம தாமே!" மற் றொன் று உயிரகாவிடுவது!

2

அதாவது, அதனிடம் இருந்து நீயிச்செய்யவேண்டியது. (அது உன்

முலமாக (அவ்வாறு) ஆவல்படுகிறது) ஆவல் உன்னிடம் உன் **தற்போதம்**

போதம் எனக்கு உன் திருக்கம் மார்க்கிறது! அதையாம் (அவ்வாறு) தட்டியபுறிக் கிணை! நேரிலிருந்து! அக்கலியில், அனைத்து தோஷங்களுக்கும், உன் சத்திய வாசகத்தை யடித்து, அவஸ்யம், **அடித்தயுகத்திற்கு**

பக்குவமாகிய்யடுவது. நீசுவம் அனைத்தம் **நுகுவி கரண**

ஆழக்க உன் பருகியப்பட்டதானம்! ஆவல் அவைகள் அந்த தோஷமான, **கலியுகத்திற்கு**

வொருந்தாது! எவரும் அனுஷ்டிக்கவும் முடியாது! ஆவல் தயிந்தகால சத்தியயுகத்திற்கு **வித்தியுகமய**

அதுமேயிரமாண உண்மை! ஆவல் உன்னிடையிலும், **பலனாயும், பல இடங்களில்**

வொருக்கி எடுத்த உன் கூட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டாய் **அவர்கள் அனைவரும் ஜெயமுக்கள்**

அனை :- ஆமாம் எம்சுகொடுபடே! **ந, நதான்! நாங்கள், நாங்கள்தான்!**

அதாவது "தற்காலிகமாக" உன் நிலையை நாங்கள் எயரராயினும் பெறமுடியாது அதுயிரமாண உண்மை!

2

அதைப் போலவே எங்கள் நிலையில், அறவது

“தேவதூய்மையினர்”

நிலையில், நீயடி இருக்கடிச் சூடியாததான்!
ஆறவது, **வந்து/வந்து!**

போகலாம் உரை உள் உண்மைநிலை

“யோகமாயா”

சம்பந்தமாகும், அது உன் தி

யில்,

அகணர்—பாஷனயில் “சர்வசாட்சியாக”

நாங்கள் அளி வரும், (தேவதூய்மையினர் தாய் ஸ்தவகுணகீர்த

திகள் அளிவரும்) **“யோகமாயா”**

சம்பந்தம் உள்ள வர்களைக் கண்டு எங்கள் நிலை சாட்சி நிலையம்.
வைத்தியம்:— அம்மா! காவிரிநாயே! ஐயா! எம் கயடநாடக

சூஸ்திரநாரியான **புக்காத்திரானே**

உங்கள் இருவரின் வாக்கும், எம்க்கு புரி கிறது! அங்கு
என் நிலையில் இருந்தும், அனுபவமும் கீழிருந்த மூட்டை.

இந்த வரிவடிவ எழுத்துக்களுக்கு ஓர் அடி உயிரையா?

எனக்கே அறிவு தூர் உமாக உணர்ந்து பார்க்கலாம்.

இப்போது உங்கள் இருவரின் வாக்கும், அளிந்தியம்

நோக்கி உணரும் போது, **அருகூறுவரும்!**

“ஸத்திய” யுகத்தின் அஸ்திவாரவிகககள் என்கது

உணர்வுகூறுவது! அந்த தாலா தீத ஒன்று தம் கடை

“யுகமாயா” வடிவாத எத்தனை மூலத்தான காரியம்

சூ தித்திவது! அளித்தம் அதன் **“கூறுமையினர்”**

வடிவே என சூயும் அதை நமஸ்கரித்தார்கள்!

2

கண்ணன் :- ஸோசுகானந்தமே! இனி
யாபது எம் பேறுவையும்த், பேடை
யும்த், ஒநீறுக் கொள்வாயா? கண்ண
கும்பிதிக். தடையிலியே!

பைத்தியம் :- ஸோயிரயோ கிரிதாரி! நீயோ
அநீதீதும் உணர்ந்தவன். உன்மிளரி
யிடமே, அன்னும் உன்விளியாடோ?

காவிரி :- நன்னுக கேட்டாய் சுகா! அவன் குறும்புத்தனம்
சாமானியம்மட்டதல்ல! ஆறும் அறைய அணந்தீ
நன்மையையெய்யக்கீழ்! ஹோமாமா! இய்யோத
நீளன்ன செய்யம் போகிறாய்? அந்த புதிய மூல
புய்யுதிய மூலம், வேண்டமா? அல்லது உன்னிடம்
உள்ள பழையன உய்யோதமா?

பைத்தியம் :- அம்மா பவானி! யாம் பழமைக்கும் பழ
மையான உனே! ஆறும் **புதுமைக்**

கும்புதுமை யாகவும் கும்போம்!

அகரவத் பழமையான கருத்துக்கள் புதிதாக

திருத்தி அமைத்து **பழையன!**

மறையாமல் மாறாமல், உள் அடங்கியநியயில்,
செய்ததும் குழியும். ஆறும் எம் **நடை**

உடைபாறுசையல் **நடை**;

விட்டுக் கொடுக்கவும் மாட்டேன்! **எம் பழையமையை**
எம் பழையன உய்ய எம் கும்போதும்!

காவிரி :- ஸோசுகானந்தமே! உன்னுடைய பதிக்குகுவ
ராஜிய பதிவியாதார்தான், உனக்கு உறுதி மொழி கொடு
த்திருக்கிறே, நீயாக உன்தாலத்தை விட்டுச் செல்லவா
மன்றி, யெறு எந்த கதையும்த் அல்லி யெனிகுறே, அன்
ஏன்குந்த குறவு நிறைவு?

2

பைத்தியம்:- அம்மா! இங்கு குறையும்
நிறையும் தோற்றம் உலகியல்மா?
கிங்கு அந்த மனமும், எண்ணமும்
கிங்கு தாவலியே அப்படி தூதரவது
தோற்றமாந்தகம் உண்டு?

ஆதலும் - - - - -
கா விரி:- என்ன ஆதலும் என துக்கிரமம்?

பைத்தியம்:- அம்மா கா விரி தூயே! நீ அடியிதிலிடு! அம்மா
எம்நிலியில் காவலும் கிரிடு, தரிமாவும் கிரிடுதான்!

“பரவுணர்விலீ” / யாம் உங்கரியும் அந்தமாவையே

“வெய்விகுடாணர்விலீ” / உங்கள் அனை

ரீக்கும் சமமானமானவனே! ஆதல்?

“ஸலாங்கு” / உரை யோ, உரை சீ சிகளோ, குண
திசயங்களோ, “அணுவளவும் கிரிடுதான்” ஆதலும்?

“தூலக்கண்களாயல்” / காணும் நிலியில்,

பதிச்சிந்தம் பண்ணியபடி, **“உடல்”** / சஞ்சாரம் செய்து
வருகிறதே! அவ்வுடலுக்கு அவஸியம் **“தூமாதூமம்”**

(அண்ணியமாமகணக்குகள்) உண்டே, அதை எவரும் பிறவும்
குடியாதது! பிறவும் கூடாதது!! மாற்றவும் கூடாதது!!!

கா விரி:- குத்தாய் பாயா! நீ சிந்தி வளத்து எங்கு
வருகிறது? என்ன சொல்லிப் போகிறது? என எமக்கே
விளங்குகிறது!

பைத்தியம்:- அம்மா! நீ உண்பாணியில், உங்கநிலியில்
சொல்லிநீக்கள் அது மொருநீதும். அது எம்நிலியில்
அவஸியம் மொருநீதாததுகள். ஆதலும் - - - - -?

2

காலிரியும் தண்ணிலும் இணைக்கே இதைக்
கூறியார்கள்: **“நீ அநீ”** அம்மமே!

ஆறல் உன் பஞ்சி றீங்கம் பண்ணியபேட உன்
தூலம் **“எங்கள் ராசமே”**

மைத்தியம் :- என் றிய உயிரை மீட்டா! அதுவும் உன் மைதானி.
ஆறலும் இவ்வகிலி சஞ்சாரம் செய்யும் திந்தை
யும் **“உணவு” உடை”**

“இருப்பியம்” ஏற்கும் திதியில்,

யாம் அதுவாக இருந்து சஞ்சாரம்
செய்தாலும், இவ்வடல் உலக தர்மத்துக்கு உடையபே
தான் ஆகவேண்டும்! அனைத்து சட்டத்திடமிகளியும்
மேலிடநாடும், அனைத்து உவாமா 9999

காலிரி :- என் கண் னுன தண் மணியே சுக சொடுபமே! நீ
என் னைதான் சொல்ல விரும்புகிறாய்?

மைத்தியம் :- அம்மா காலிரி அன்கையே/ என் அம்மதனை
மாயமா! இந்த தூவுத் தை எடுக்கயாம் பாலிய வயதில்,
1945 To 1970 வயது வந்த அதன் அதுவது | நீ அதல் 40 வரை இருபத்தி
இந்த வயதுகள் தர்மாவின் பேசுமான சுகமே கிணின்

“உடைப்பிலேயே” மெலகூறிய, உணவு உடை,
உருமியும், “முறையாக கழிந்தது”! அந்த நாள்களையது வயதி
லேயே தர்மாவின் சுகமே கிணின் ஆறல் மித்தது. அமீயாது உன்மே

“யாக்கிராயினால்” தீருவறம் ஆறல் மாயாநா.
ஆறலும் 30 12 ஆண்டுகள் (1970 To 1982 வரை) அனைத்து,
“சர்வாரங்கசேவை” என ஒத்துக் கொண்டோம்!

2
1982 ல் அம்மையும் "உழைப்பு கரம் பங்கு கொள்"
காணியட்டது! அதையும் 1988 ல் வேண்டா உயிர்யுக
சிலநடவடிகளும் **நின்றுவிட்டது!**
என்ற சொல்லவரம்! அத்தடனி ஸ்ரீ குருடவர்
சமாதியுடன் **ஸ்த்யாவசேவை**
புலம்பு நீக்கியானது! அந்நிதியிலும் ஸ்ரீ குரு

தேவருக்கு கொடுக்கவாக்குமபடி, மேலும் 6 ஆண்டுகள்
"ஆத்மியாவசேவை" செய்ய அவர்
ஆணையின்படி, அதையும் குறைவில்லாமல் செய்து முடிக்கோம்!
1988 To 1994 ல் ஆய் ஆண்டுகளும் **"உழைப்பு"** கல்வி
ஆதலும், **"சேவை"** என்மை ஆட்படுத்த திக் கொண்டு தது!

"ஆறல்"???

- "1994" வருஷத்தடின் **"கர்மா"** கல்வி!
- " " **"உழைப்பு"** கல்வி!
- " " **"ஊதியம்"** கல்வி!

அதல **"சார சம்ரக்டனை"** கூடாது!

ஆறல் கித்காவபரியந்தம் அது டிரூங்காகவும்,
சிறப்பாகவும் தடைபெற்று வருகிறது! இதற்கும் டிரீ கா
ரணநாரியம் ஸ்ரீமஹான்காரர் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது
தூலத்தின் விளைக்கணக்கு முடிந்தாலும், அத்தாவம் மீண்டும்
தூல சஞ்சாரம் செய்யவும், உணவு, உடை, கிருமிபித்தினது,

2
 பெற்றுக் கொள்ளும் ஆர்
“19” ஆண்டு
“பேர்த்மணாளிகளுக்கே”
 தன் அங்காசம் துய்யக்கிறது. இந்தியில்
 பார்த்தாயும், 1994-7-12 = 2006 என
 முடிவடைகிறது! இதற்கும் மேல் அந்த

“புழுக்கூட்டை”!!!

சுமந்த அஸய முடியும் என்றே. சுமந்து அஸய வேண்டும் என்றே
 சொல்கிறீர்களா? அது **தேவையா???**

காலினி:— ஓ கோ கோ! உன்கணக்க அப்படி இருக்கிறதா?
 அருவீகான், அறியும், அறியும், என்கிறீர்களா?
 கேட்டாயா கண்ணு? நம் தூளிபாமாவின் **தூள்**
கணக்கை! அப்படி கணக்கை அது காவமரியந்தும்,
 எந்தமணாளிகளுக்கு அந்த நாளின் முடிவாக அறிவும், சொன்னால் கல்வி!
 நாம் கேட்டதும் கல்வி.

கண்ணன்:— காலினித்தாயே! யா தும் அதுவரை அப்படி
 ஓர் கணக்கை யோட்டதும் கல்வி! கேட்டதும் கல்வி!

இவ் நம் கால தேவதகிய **தூள்** தேவனி
தூள் கணக்கையும் அந்த சிவிட்டது, நம் **தூள்**
பாபாவின் கணக்கு என்ன சொல்ல வேண்டும்.

இக்கலியுகத்தில் அந்த பர சொடும மே அப்படி அறங்கி
 வந்திருக்கிற தென்மல், இந்த **தூள்**
கணக்கையும் **தூள்** தேவனி
 அவர் உறைக்கவ்வாள்?
 அறியும் அப்படி **கருணையுடன்** அறங்கி வந்த அந்த **தூள்**
 நாம் நம்மாலியன்றமடி, பாதுகாக்க வேண்டியது நம் கடமை!

2

காவிளி :- லேபாயாபானமம்பாலனே!
உன்னையோல் தரிமத்

தைவே! தம் ஆடையாக
வும், தம் காவலாகவும், ஆயதமாகவும்
தொண்டலூர் ஊரானி யைக் கண்
டதில்லி! இனியும் இந்த யுகத்தில்
தேனற்றிப் போய்தும் இல்லை!

பைத்தியம் :- அம்மா! அம்மா! அப்படிச் சொல்லாதே!
அம்மடிப்பட்ட மஹான்கள் **பலர்!** இல்லியா
றும், **இவர்!** விரல் வைத்து எண்ணக்கூட
யவர்கள் இருக்கத் தரன் செய்திருக்கள். அவர்கள்
இவ்வளவில் இல்லியாதல், இவ்வளவு இயக்கம் தரன்
ஏது? அவர்கள் இல்லியாதல், இவ்வளவு இல்லியன்
நேயம் பிரமாணமாகச் சொல்லுவோம்!

காவிளி :- உன்னைதான் உத்தமம்! **உணர்!**
எனயாகும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அதல் அவர்க
ரும், கலியின் **பிரயாத்தியம்!**

பாட்டிக் கொண்டார்த நேதவிந், உன்மோன்று,
நியாத்தியம்! அலவடிக்கவும்
இல்லி, தவர்த்தியை அடியிடையாக" மொதிக்கவும்
இல்லியன் நே சொல்லுவோம். காரணம், கலியுரு
னின் மொறு வேதமான **புட்புட்புக்**

புகல், கணார்பம்! எனமாட்டிக்
தொள் துருக்களே தவிர உன்புறன்று, எளிமை
வாக்கை) "இனிமை", (வாக்கு) இயைகரி கும் அடியவ
கூவ்மாத ஸ்தாமியம்வர்கள் தாண்புது அறிதும்
அறிதாம்!

2

ஸைத்தியம்:- அம்மா தாயே பவாணி/நீ
 சொல்லுது ஸ்தீதியமே! அதையாம்
 ஓய்யுக் கொளி தீனமே! கலிதேவனின்
 குணங்களையேடே, மதவி, பகதீ கௌர
 வந்தானே? சூரிய அஸ்தமனகாலத்தி
 சூரிய வெளிச்சத் தைப்பற்றி பேசுகிறீர்
 களே, அது என்ன நியாயம்? அது கங்க
 மொருந்தாமா? மொருந்தாகே!

காலினி:- அதுவும் உண்மையே! அதைவந்தான் நாங்கள்

இருவரும் சொன்னோம், உண்மையை **“போத
 னாயோ? சாநனாயோ?”**
 இக்கவியுத்தத்திற் கு மொருந்தாதே, என்மும்!!!

அருத்த ஸத்தியயுத்தத்திற் கு, **வித்தகிரமம்**, என்மும்!!!

உண் **“உடனீ”** / இரும்பவர்கள் **“மீயமீ”**

ஜீவன் முக்தர்களே, என்மும்!!! **“பிரமாணமாதச் சொன்னோம்”**

இங்குதான் **“நமீரணீ கைவிடப்
 ய்பார்”** என்ற ஸத்திய வாசகம் உன்றிவிடில் மொருந்தும்.

கண்ணாண்:- லேசாதசொடியமான திருவடி! அஹைய

மஹான்தள் **“சேவை”** / செய்யோம்;
“சேவை” / செய்யோம் எனச் சொல்லிக் கொண்
 டே, அச்சேவையை **“வேஸ்யாக்”**

மாற்றி விடுகிறார்கள் என, நீ சொல்லுதன் தாத
 யர்யம் என்ன?

2
 மைத்தியம் :- ஹேவிரமோ! கிது நீ
 அநியாததா? கிருந்தாயம், எம்
 வாக்கு வேமாக அது வெளிப்பட
 உணர் மென்பது, உன் கருத்து
 போயம்?

கண்ணன் :- ஆமாம் குந்தாய்! எங்க னிலும் நீ
 அதே மானவன் யாம் சூர்திரகாரியை!
 காலநீயே, **சூர்திரகாரி**
 சொமேமே நீதிகையால் உன் வாக்கு
 வேமாக, உன் குந்திகை கருக்காகவே
 கதைக் கேட்கிறேன்?

மைத்தியம் :- ஹேமாயவா! மாதவா! மது தேதவ! சேனவெயன்ற
 ஓர்புளிதமாளகாரியம், வேதியின் (கர்மா வின்)
 வேமாக உருடைமெயும்!

வேடி :- கங்கு நான், என்னுள், என்னுடையது, அகியம்கு
 டன், மேருக் புகழும், கௌரவமும், தனக்கோ, தன்
 கருமிடக்கிற் கோ, **ஸ்தாயனக்கீழ்**
 வேள்கமென, ஓர் **எதிரியாப்பீட்டின்**
 செவ்வியம்படுவதானே!

சேவை :- கங்கு நான், என்னுள், என்னுடையது, குமையாக
 அழிந்து போனதால், அவர்கள் ஸ்தாயனமும், உவகின்
தோற்றமாத்கிரமே / உருக்கமே
 யன்றி, **வயறளவில் கருக்கம் அயிலுத்திராவ்**

அதற்கு மேலே, புகழோ, கௌரவமோ, **புட்பம்**
புதலியோ / அவன்யம் கிரவது, அயர் கருடைய
 முழுமையான ஸங்கல்பமும், **புந்பகவானே**
புந்பகவானி / மொருள் **புந்பகவா**
துக்கு / கௌரக்கிரமன் என சர்வார்ப்பமையாக
 அருக்கம்!

2

காசிரி: - நீ சொல்வது உண்மைதான் பாயா.
 உன் வாக்குமீபடி தித்தவியில், சூரியணி
 இருப்புத்தன்மை **இறை**யின்
 என்ற
பிரத்தியகூடி அலுவல இருபுகூலி

என்றும், அது கூடாது என்றும், சொல்வது சந்தேகியமே!
 ஆறாம் அத, **இறை**யொருளாகவே இருக்கும்! அத

**அப்போதைக்கப்போது அருளாடி
 தம் தந்திராணிடி**!!!! என்ற சீமலாங்கனின்

வாக்குமீபடி, மெய்யண்பர்காரல்மட்டு உணரமுடியும்!!!
 ஏனையார் ஆட்டம், பாட்டு, கூட்டம் அங்குதான்
 கிறையருகி தேடிநாடி ஒருவர். அதிலும் இருபுகூலி, அறி
 காடிநாய்பேரல் (தெருநாய்) ஒரு அலுவல்.
 மைத்தியம் :- அம்மா எம்மாநாயே! பவதாரணி) ருநீறுகூண்
 நீயும், எமதய்யன் (குருடன்) கண்ணிலும், ஏதோ
 பேசிக்கொண்டீர்களே? அதுகுருநிலி பெறவில்லையே?
 அறையாம் உகரிந்துகொள்ளலாமா? அதுதேவையகிலி
 விவையள்கூல், சொல்லவேண்டாம் விட்டு விடுங்கள்!

வாங்கே / காங்கம், தவத்தம், பயத்தம் தானே?

காசிரி: - ஓகோகோ! அதுவா? அது தேவரகஸ்யம்!!!!
 கண்ணன்: - இல்லை/இல்லை! அது பிரமீரகஸ்யம்!!!!

மைத்தியம்: - அது தேவரகஸ்யமோ? அது பிரமீரகஸ்யமோ?
 ஆறாம் அத **ஒருவரிடம்** / குருந்தரல்மட்டு
மும் ரகஸ்யமாதும் அது ஒருவரிடமும் இருந்தால்,
 அத் ரகஸ்யமல்ல! அது **அம்பலம்** / ஆம்!

2

ஜபத்தின் அடி ஆடித்தீவில் சென்று காற்று
(குது) விட்டாயும், அது ஜவமட்டத்தினு
வந்தே ஆகவேண்டும். அது இன்று திஸி
யென் குலம், எம்படியாவது ஓர் நாள் வெளி
வந்தே ஆகவேண்டும்! உங்கள் ரதஸ்யம்
யாம் அஜியாததா? எம்மியும் உங்கள் ரகண்
யம் தந்த வேறு திடம் உண்டா? (என
சொல்லிவிட்டு குதுங்கி, குதுங்கி, குதுங்காம்)

காலிரி:- ஸே குதுங்காம் யாமா! உனக்கு தெரியும் என்று
சொல்கிறாயா? அல்லது அது எம்படியாவது தெரி
ந்துவிடும் எனச் சொல்கிறாயா?

மைத்தியம்:- அம்மாதரையே யவாணி! ஐயா எம் கமவக்
கண்ண! அது தேவரகஸ்யம் அல்ல! விரம்ம
ரகஸ்யம் அல்ல! அது எங்கணக்கின்படி?

“மறையாளராம்”

“யாழ்யாமாக இருப்பதையும், எங்க்கன்னியம்
எதுவும் (தீவ்கள் உட்பட) தீவ்வாத் தன்மையாயும்,
அதை மறைமறையாம் என்றேயாம் குறிப்பிடுவோம்”

“உங்கள் சொல்லவைக்கவும் முடியும்!!! அல்லது

“எம்முள்ளே அதை மறைக்கவும் முடியும்!!!

காலிரி:- ஓஓஓ சுகசாபேயாமா! நாங்கள் உன்
நிபுக்கே வந்து விடுகிறோம்! ரதஸ்யம் யாராடு
வேதுயார் யாநிடம் என்று, ஓர் கணக்கு உண்டு!
அதை உன்னிடம் தாடிட்டு வைப்பில்லை! உன்னிடம்
சிலதேவர்கள் கேட்கிறார்கள். பின்நாங்கள்
என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று, அதற்கும்
உன்னிடையே ஒத்துவைப்பும், எங்களுக்கே வேண்டும்
என்று, அதில் தெரியும் மருதுக்கே கரைகிறோம்.

2

யைத்தியம்:- அம்மா! அம்மா! காவிரித்
தாயே! பவானிசங்கரி! கங்கர
மாதா! ஓ எம் கமலநயை! கருணைக்
கடலே! பரமபருஷா! பருஷோத்
தமா! முண்ணிய பருஷா! கிது
என்னருடகம்?

**“ஆனாயிடவேண்டியதாங்களை
இவரும்!”** எம்மை பலம் பரிசைச் செய்கிறீர்களா?

போதும், போதும், உங்கள் பரிசை வாந்திதை! எப்படியோ,
“வெண்கைட்டை” தாங்கி வந்தயாம்
உங்கள் ஆணைக்கு கட்டுப்பாட்டை ஆகவேண்டும்.

“செயல்படா ஒன்றை”!!!!!!
“செயல்படவைப்பதே” தாங்கள் தானே?
உவகை ஆளும் சக்திவந்தியானும், அவன் **தாய்**
க்கு குடிநீரை தானே? யாம் வேறு நீங்கள் வேறு? அங்கு;

“உங்கள் ஆளுகை” அங்கு;
“எம் கிருபி”!! “செயல்படாத, படாத யாத;
பஞ்சால் என்னையிட யோசனம்? வந்திரத்தால் அரிவயை
பிரயோஜனம்!!” காரணம், என்ற பஞ்சில் கருந்து
வந்ததே “காரியமாதிய” வந்திரம்! **காரணம்**

தான் முத்தியம் ஆனால் **காரியம்** தானே கின்று
“விளங்கப்படுகிறது/ விளக்கப்படுகிறது/ விளம்பப்படுகிறது”
ஆகவே எம்மியும் நீங்களே சிறப்பிப்பதைய வர்கள்!
பத்திரிக்கும் பண்ணப்பட்ட விஷயம், உங்களுடையதே!
“அதுயாம் அல்ல” அப்படியின்

2
 விதியும், நியதியும், நியமனமும்,
 வினயினி மாடுமாதும், அதன் அலுவலரும்,
உங்கருடையதே
 அவை சரீர கியக்கமாதும்! எம்முடைய

அந்நவநாறுயலும் பிரகீக்தமான
 இருந்தாலும், "தோற்றமாத் திரமான இத்தாவலும் இவ்"
 புவகின் **நாட்சியவாருளாகும்**
 அத்நவநாறுக்கு கட்டுப்பாட்டே நடக்கும்; ஆணையிடுவீகர்

காபிரி : - நேஎம்வெய்யலும்! குடிந்தாய் பாயா! உன்
வலும் வாசகமும் செயலும், **எளிமையி**
வலும் எளிமை! **இனிமையிலும்**
இனிமை!! பணிவிலும் பணிவாகும்.

குண்ணனி : - அப்படியானால் குடிந்தாய் சிகா! உன்
 முடிவைமாற்றிக் கொண்டாயா? இன்னமும்
 தர்மத்தைதயைதந்த எங்கே குடிப்பாட்டையே?
 வைத்தியம் : - ஓலோகமாயா! ஓ உலகநர்கீகாரே!
 "எம்ஸத்தியவாக்கையும்! தர்மச் செயலையும்/
 யாம்வைகவிடோம்" ஆலும்யாம் நிர்விகாரி! கித்
 தூவம் விகாரம் & விவகாரம்/யாம் சேதனம்/ம்
 இத்தாவம் அசேதனம்/யாம் அலவன்/ இத்தாவம் மல
 யாம் **ஸத்தியம் தர்மம்!**
 இத்தாவம் **புண்ணிய்யாயம்!**"

2

ஒஹ ஜகத் காறண காரிய கார்த்தகர்களே!
முன் மொருசடயம், கித்தாவம் தோன்றி,
36 வது ஆண்டில் கித்தாவம் மறைய வேண்டும்,
என்ற **விதி** ஒன்று இருந்தது போய்யம்?
அதை எம் தந்தையா தியு ஸ்ரீகுருகுரு தேவராயம்,
இருந்த **அந்த ஓரணும்**, இந்த

கபடநாடகமே திரகாரியாகிய **சிவலாம்**; கிளைந்து
அந்த விதி உடைய அகநிலிவிட்டு, "நீ எம்போது கிந்த தூவ உடல்
விடவேணுமென்று சங்கல் பித்தென்ற யோ அன்று விடவாம்"!!!
என கூறி அருள் பாலித்தார்கள். பின் "கிர்பற உம் துற உற
ஊம்" கிளைந்து செயல்பட்டது. அது **நான்கு** ஆண்டுகருடன்

முடிந்தது! பின் கித்தாவத்தின் 40 வது ஆண்டில் எம் மாயா காரக
வலம் தேறிந்ததன் பின்மான எமதய்யன், ஸ்ரீகுரு தேவராயன் அது
முடியுடன் பண்டரிபுரம் அடிகுச் சென்று குராண்டகாவம் முறையி
புனிதயாதீதிராயயம் நடக்கி முடிக்காரன்.
பின் கிந்த தூவத்தின் 50 வது ஆண்டில் திருமீயம் பண்டரிபுரம்
சென்று, 100 நாட்களில் எதை கதீக வேண்டேமொ, அதை கற்று
எதை அனுபவம் செய்ய வேண்டேமொ அதை உற்று இருமி தருமந்திர
நகர் வர, எம் ஸ்ரீகுரு தேவராய கந்தால், "ஸ்ரீமதாரிபு தீதை" எம்போது
உன் கையிலி கிடைத்த, அதன் **ஸ்வயானுபவம்**

மெறுகுருயா அன்றுதான் "இவன் ஓத்தனவாய்" என ஆவியம் மெற்
றெய். ஸ்ரீ குரு தேவராயன் வாக்குமடி கித்தாவத்தின் 60 வது ஆண்
டில் ஸ்ரீமதாரிபு தீதை பெற்றேயம். அந்த கிரண்டாண்டுகள் குகமை
யாக உள் ஆழ்ந்து உணர்ந்து, ஸ்ரீ குரு தேவராய திருமயிதல் கித்தாவ
த்தின் 64 வது ஆண்டில் **1994** வருஷம் நாமனுபவம் துர்க்கி
ஆனது. அந்த நூலம் **ஸ்வயானுபவம்**
என்று நாமத்தூடலும். உலகமீதிர நித்தி ஆகாமல், எம்
அன்பு குழந்தைகளுக்கி மட்டும் பிரஸித்தமாயின.

2

1994 ஆதல் 1996 வரை இரண்டாண்டுகள், திரு ஆலவாயில், (மதுரைவில்) திருகா, திரேதா, துயாபர யுககரவங்கனில் டள்ள ப்ரீமஹான்களிபின் தரிசனம்,

தவந்தியையாடலும், சுவலிளக்காடங்களை **“கொடும்பூம் வாரங்கியம்”**

“சுவ ஸ்யநாநுபவம் வந்தேம்” அகேகரவங்கனில் மேலான டேட்டோரில், 6 சித்தமுருபர்கள் (கூட்சுயமாந) தரிசுத்துசிலகருத்துப்பரிமாற்றம் செய்துகொண்டே டேம். இந்நிலை தெரிந்து, ஸ்ரீமஹாயாவில் கூட்சுவடிவில் சஞ்சாரம் செய்யும் சிவசிவீகமும் வந்ததுபொயர். அபர்கனிலிசனே கர், இந்தமைக்கியத்தை, **“உரிதூஸ்தை”** விட

எங்கருடன் வந்தவிடுவன, பவமுறை வந்தமுத்துதாரர்கள். யாம் **“முன்முறுவலுடன”** **“வருவோம், வருவோ”**

“மி” யாம் இவ்வந்தகாரணம், அடித்தயின் வருவோம், என நாந்தியும் அளவுதியும் நிறைந்த நிலையில் வருவோம். சுவகரவந்திக்கு அம்முறல்கரண **“யாமியார்”**

“எங்கிருந்து எங்கு” வந்தோம்

“எண்ணெய்து கொண்டு செல்வோம்”

“இன்னமும் எண்ணெய்து போகிறோம்”

என்ற விபரம் சிலகரவந்தில், **“அனைவர்க்கு தெரிந்தது”**

“அனைவரும் அமைதியானார்கள்”

“72” ஸ்ரீமுனிசமாநாடானில் இத்தாவந்திக்கு வது ஆண்டில், அதாவது **“2000”** ஆண்டில், ப்ரீகுடுகேவர் வந்தார்! சுவநாநுபவங்களை ப்ரீகுடுகொண்டேம்!

ஸ்ரீகுருதேவரீ விடை மெய்யும் சமயம்! :-
 என்ன திருவடி! நீவந்த காரியம் சூர்த்தி
 ஆறதா? இன்னும் அடிய மெய்யில் வியா?
 இன்னும் எத்தனை காவம் ஆடுமோ? என
 பலகளை விகளிக் கேட்டு விட்டு அவர்
 ஒன்றை மட்டும் நாயகியடிக்கிறார்!!!!

ஹே திருவடி! நீதாங்கிய தூவம் "36 வது ஆண்டுடன் முடிந்து
 விட்டது" உன்னையும், நீவந்த காரண காரியத்தையும், யாரை
 உணர்ந்ததன் மையினால் **"இரிசாமிருத்யு"**
 (தூவத்தின் மறைவு உள் வசம்) என வறும் தந்தோம்!
 அது "வேத சாஸ்திர நியமனப்படி", **"இரு"** மடங்காலும்!
"36+36 = 72" ஆண்டுகள் கூடும்!

அது இந்த ஆண்டு 2002 ல் முடிவடைகிறது!
 உள்வணி முடிந்ததா? இன்னும் இருக்கிறதா? என கேட்டார்.
 இந்த மைத்தியம் மொளையம் சாதித்தது. ஆதல்முன் முறுவலுடன்,
 ஸ்ரீகுருதேவரீ திருவடியை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு
 மெல்லிய குரலில்!

"தாங்கள் ஆனை எம்பாக்கியம்!!"
 என்கும்! ஸ்ரீகுருதேவரும் மொளையம் முன்னகையுடன், தம்
 தண்களி சற்று முடிதார். யின் எம்மை யார்த்தாரி, அஹர்
 சொன்ன வாசகம் :- இன்னும் **"சிவகாமம்"**
 இருந்து உள்வணியை **"குறைவெளிற்றி"** எசுத்து
 முடித்துவிட்டு, **"அதனுடன் மயமாஸா
 யாக"** ஆறவங்கினி உள் தூவம் சஞ்சாரம் செய்ய

வேண்டாமாயின் வெய்யவஸம் விடுகியாக வேண்டும்!

பைத்தியம் :- ஸ்ரே ஸ்த் குருநாதா! ஸ்த் குரு
 வாரீயா! ஸ்ரே ஸ்த் திய சொடுபா! ஸ்ரே ஸா
 ந்தியின் அம் ஸ் ஸ் யடுமனே! உமது
 திருமயிதிரி, அதையம் யாம் அறிவோம்! அதாவது
 1994ல் இத்தாவதர்மா ஆடிபற்றது. "சேவையின் நிதித்தம்"
 ஓர் **திடீரான** தர்மாலின் துவம் ஆடிபற்
 தயம், "சேவையின் நிதித்தம்" மேலும் **19** ஆண்டு கா
 அதாவது தைதாங்கி சஞ்சாரம் செய்யலாம். அந்நியியல்
 பார்த்தல் இத்தாவம், **2006** ஆண்டுடன் ஆடிய
 வேண்டும். அதற்கு மேலும் சஞ்சாரம் செய்ய வேண்டாமா
 தல், **தர்மத்தையம்** ம்றி காரியம் செய்ய
 வேண்டிய நிர்யத்தம் உற்பம். இப்பத்தியத் தையம்,
 தர்மத்தையம், ஸ்தாமிக்க வேண்டிய யாம், அதைக்
 வாகாத! 2006 ஆண்டுக்கு அப்பாலும் சஞ்சாரம் செய்ய
 வேண்டாமாதல், **உணவு உடை, கிரப்
 ப்பம்** இவைகளிடுக்க கிச்சுமியில் உதைக்க
 வேண்டும். அதற்கு **வெய்யவ அனுமதி** அம் ஸ்யம் வேண்டும்!
 இம் ஆடிவு!!! **நம்பிக்கை** யியம்!
 தானவேலைக அம் பர்க ளின் ஆடி **கிரப்பயான சகாயத்திலும்!**
 வெய்ய **கிரப்பயான சகாயத்திலும்!**
 தான் இருக்க திறவு என சொன்னோம்!

பஞ்சுருதேயமும் சிரித்தகக் கொண்டே,
 ஹே திருவடி! உலர்வகம் கில்லாததா
 யிலும், அஃவுவகில் ஓர் உலர்நாங்கி,
 நாய் **நடிக்கவந்தாயும்!**

“நாய்வேஷம் போட டர்லிங்கக் வேண்டும்,
 என்மது போவவும், கழுதை வேஷம் போட டர்லி கிளக்க
 வும் வேண்டும், அதே தேரம் உடைக்கவும் வேண்டும்;
 என்மது போவவும், **‘செயலற்று’** ஒன்றிலி
 ஞ்ந்து நியந்து, **‘செயல்பட வேண்டுமென்றால்’**

‘அன்பர்காரின் ஏக்கமும்!’
‘செய்வுத்தின் உடைக்கமும்!’

(கருவாகடாட்சமும்) அவஸ்யம் வேண்டும். அவ் உரிண்தம்
 உணக்கு, யரி ஆரணமாக அருக்கிறதம். ஆகவே நீ உற்று
 வந்த தாரியத்தை **‘பூரணமாகி’** உலர்
பூரணம் ஆகையாக என்சு சொல்லி ஸ்ரீ குருடேஷம்
 அந்தர் தியானமாகுள்.

என்சு சொல்லி ஓடித் தேரம்!!!

யாம் கிதுவரை சொல்லியவை களே மிகவும் கவனமுடன்
 கேட்பேந்த எம் **‘அறிவேயும் தந்தையும்!’**
 (காலிரி மதாரவும், கமலக் கண்ண தும்) கிணந்த குரலில்,
 ஹேயாயா! கினைகள்ள்தான் நீ கூறும், நாங்கள்
 ரகஸ்யம் என்சு கூறும் **‘மறாமெளமை’**

ஆறவும் கினை நாங்கரும் அறிந்ததவே. ஆற அம் கிண்துகள்
‘ஆறமாக நாங்கள் அறியவில்ல நாண்!’

யாழ்ப்பகில் பேசுவிலிசும் இரசை
மட்டுமே அசைத்தோம்
அவர்களுக்கும் இனிக்குகிகொண்டே, எம் இரசை
கண்ணாலும் மகார விந்தத்தை அன்னியும்,
தலகிகொடுக்குகிகொண்டே, உன்னை ஆகி
கூற நாங்கிள் தகுதி மிளிவருவர்களுக்காக.

ஆறாயம் **மீனாசலம்** / உனக்குத் தெய்வம் இல்லை!
ஆதிம ச கம் / மனமுடிபுத்தியும் உனக்குல்லவெ
உயர் உல்லி! **ஆதிம சாபேமாதியந்** / உன் ஆதிமாமலிசைப்
படயும் இல்லி! உன் ஆதிமாமாசு படயும் இல்லி!! உன் ஆதிம
எந்தமாதியமோ, உபாசைகரும் இல்லி!!! ஆகவே நாங்கிள்

சாகாணநாசாபேமே!!! எயவாத்த
துகிமுடி என் ஆகிசுளிசார்.

1 முடிவிலி காவிரி அன்னிசு றியது - குடிநீராய்ப்பாயா!
உன் தர்மப்படி, பஞ்சீகிர்தம் செய்த உடலுதாங்கியவர்கள்
எவராயினும் / உணவு உடை இருக்கிடம் ஆகிய
கிட்டுன்றிக்கும் அயல்பும் **உணவு உடை உணர்வை** / ஆறாயம்,
உன் இலியில் உன் உடல் **நயாக ஓ முடிவை**
சாற்கம் / மட்டுமே, உணவு உணர்வு உடையதில்லை!

காரணம், உண்மையின்
யேதும் சாஸ்திரமும் அலுவலுணர்விகளும் தம் **அறு**
பவநிசையிஸ் / சுவயதாவது - "சுன்னி உணர்ந்து
அது அது வாதவே கவந்த ஓர் **நூன்** / ஓர் கவனம்
உணவு ஏற்றல், கிவ்யவகில் உள் **84**
வசுமம் இயகோடிகளும், உணவு ஏற்றநிதியாகும் என்மம்;

2
 அந்த திடநூனிக்கு ஒருவன் உணவு கொடுத்தால், சமஸ்கிருதம் ஜெய கோடிகளுக்கும், உணவு கொடுத்த **தர்மம்** (முன்னியல்) செய்வான் ஆயான் எனவும் முடிந்திருக்கிறது! அதே தர்ம தேவதையாகியும், ஆமி மாநா வாதி யும், லோகமாயாவமாகிய யாம், உனக்கு வாக்கு அளித்திருக்கிறேன். இது வரம்பில்! வாங்குது ஆகும்!

காரணம் சொடுமமாகிய நீ, **வந்தகாரியம்** முடிந்தவின் அது ஆகவாம்! என அண்ணை சொல்லி முடிந்தார்.

2. பின்னும் கபடநாடக சூக்திரதாரியாகிய மாயவன் (திருடன்) கமலக் கண்ணன் சொல்லுவதாவது: - ஒரு சாத சொடுபு மான தூளிமாயாடி! "புத்தன் கில்லியாறல் பகவான் கில்லி பகவான் கில்லியாறல் பகவன் கில்லி"!! அகே போல் "சூர்

நூனி! கில்லியாறல் உவகம் தேறையிலி"!! ஒரு திடநூனி, உடல் உவகம் கில்லியென்று **உணர்வு**!

ஆர்யமாத அனுபவநிலையில் சொன்னாலும், அவன் என்ன காரியநிலிக்கும் வந்தானோ அந்த காரியம் முடியும் வரை, அதாவது அவன் **நூலினை முடிந்தாயும்**!

சஞ்சாரம் பண்ணுவாம். அந்த உடல் **இயற்கை**! அவன்யம் பாதுகாக்க வேண்டும். அவன் பஞ்சமுகத்தளா லான அங்கு, **அஷ்ட திக்குபாஸ்க**

நூல்! அவன்யம் நாக்க வேண்டும். இது படைக்கும் இறை தேவதைய **பிரம்மனின்** வாங்குதும்! அதே **காரணம்** சொடுமமாகிய நீ, **வந்தகாரியம்**!

முடிந்தவின் அது ஆகவாம்!

2

அன்புமயமான குடிநீதைகளே!
அறிவு சொடுமமான குடிநீதைகளே!!

**‘ஸிவயனானுபவ
ஸிவரூபநிகளே’!!!!**

இத்தடன் தேவ உதயி வங்க ளின் உறையாடல்,
‘நிறைவு’ வந்தது! அனத்தும் உங்கள் அனைவருக்
கும் உணர்ந்தியாட்டுவிலேது! சூட்சுமான சிவ அந்தரங்
கங்களையும், சிவாஷ்டாக உதரிவித்துவிட்டோம்! **‘வெருடீயாஜம்
யாம் வந்த காரியம் ஶ்வேந்திர தென்றே சொல்வராம்!’**

‘ஆறவழி’

எம் **‘சுடர்ந்தியாஷ்டி’** உணர் உதல்வராம்,
இன்னும் **‘இரண்டொன்றை’** என்ன

செய்ய வேண்டுமென்ற, முடிவை அவதல் உணர்ந்ததின்,
தன்னும் சிவகாவம், இத்தாவ உலுடனும் சஞ்சாரம்

செய்யவாம் என கோள்வகிறதும் **‘அது?????’**

உங்கள் **‘அறிவினாக்காட்பலையாம்’**

‘அவன் அனுமதியிலையாம்’

‘அதுள் (யாம்) கருணையிலையாம்’

நவமே நடைபயம்! சுகம் மயலார்!!
அந்த ஒன்றே யாம், திங்களம்! **‘சுபம்! சுபம்! சுபம்!!’** நவம்! நவம்! நவம்!!!
பாபா.

“ஸ்ரீஸக்தகுருவாடி துணை” “இறைகுருவாடிக்கு”

ஸ்ரீ குரு தேவரீ : - குடிநீதாய் ! திருவடி உன் தரிமக் கணக்
கையம் தாண்டி மேலும் 18 ஆண்டுகள்
நீதாவசஞ்சாரம் செய்யலாம்

(திருடன்) கண்ணன் : - என்செல்வமே தூளி சொடுபமே ! உன்
தரிமத்தில் கணக்கு அணிவேண்டாம். எங்கள்
ஆணையின் கணக்கின்படி அனை அம் தி 18
ஆண்டுகள் நீதாவசஞ்சாரம் செய்யலாம்

நாவ தேவன் : - ஹே தாவாதி குடிநீதாய் ! யாயா ! எம் யாக்கின்
படி இன்ன அம் தி 18 ஆண்டுகள் தாவசஞ்சாரம்
செய்த உன் மணியை அடிப்பாயாக !

நாயிரி அன்னை : - ஹே தான அனுபவ குடிநீதாய் யாயா ! உனக்கு
இங்கு உன் மணி இன்ன அம் 18 ஆண்டுகள்
இருக்கின்றன. அவை உதாரிடம் !

பெருமாள் : - ஹே ஸ்வயந்தான அனுபவ தூளி யாயா ரவ !
தரிமத்தில்தகவனே ! பயம்

இன்ன அம் தி 18 ஆண்டுகள் நீதாவசஞ்சாரம்
செய்ய அனுமதி உன்ரு ! உன் ஸக்தியுபாசகத்

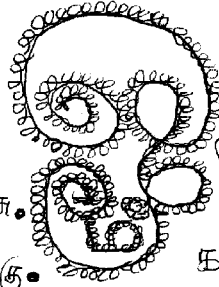
தை “**நம்பி இருப்பவா**”

அனைவருமே “**ஜீவன் முக்தர்கள்**”

கதவிமொண உன் மையாமே !

(அத 3-9-2005 வ் நடந்த சம்பவம்)

யாயா.

(ஸத்திய வாக்கை)

ஸத்தியம் பேசு. தர்மம் செய்.

நாளை அடக்கு. கருணையோடு இரு.

ஸத்தியம் பேசினால்; தர்மம் நடப்பதை!

“பீராம், ஜெயராம், ஜெய ஜெய ராம்;”

“அகம்பிரம்மம், ஜெகம்பிரம்மம்; அகமே எல்லாம்!”

“ஜெகம், பரமம், ஜீவாத்மம்; சிறிதும் கில்லை!”

“ஹர ராம், ஹர ராம்; ராம், ராம்; ஹரே, ஹரே!”

“ஹர கிருஷ்ண, ஹர கிருஷ்ண, கிருஷ்ண, கிருஷ்ண; ஹர ஹரே!”

“நம்மீசர் கெடுவதில்லை! ஸத்திய மெவ ஜெயதே!”

“பீரஸ்திரகுரு திருவடி துணை”!!!!

அருள் குரானக் குடிநீரைதகளை!

“துவைதம்” என அரண்மனை

உண்டாவல் பவ குண தோஷங்களுக்கும் பயமுறு உண்டு.

“அதவைதம்” என “ஒள்குட உணர்நீது” அது ஆகி விட்டால்,

அனைத்து குண தோஷங்களுக்கும் மறையும். அங்கு

பயமுறு இல்லை. “மனம்” நம்மிடம் இருப்பதால் அங்கு

துவைதம் இருந்தே தீரும். மனதின் வடிவம் எண்ணம்.

அந்த எண்ணமானது, ஒரு பொருளை பவ நிலைகளில்

“கருபன்” செய்யும் போது, குண தோஷம் மினைவிடுகிறது.

இந்த ஜகததை கியற்றுகையின் நிலையில்
 திறைவன் சிருஷ்டி செய்தான். அதற்கு
 நாமரூபம் திறைவன் கொடுக்கவில்லை.
 நாமரூபம் திறைவன் அம்சமே. நாமமனம்
 வசம் அகப்படிக் கொண்டதால் நம்
 தற்பனையின் நிலையில் தற்பனையின் மனமானது, தான் புகழ்பதம்
 காக (சுய தேவையாக) தேவையையும், ஆசையையும்

விரியடையச் செய்தோம். கிச்சகத்திற்கு நாமரூபம்
 கொடுத்தால் தான், அமை அங்கு, நவச்சி, வச்சகம்,
 சுவை என்ற ஒரு மாற்றத்தை உண்டு பண்ணியும். அமை
 புகழ்ப் என்ற அனுபவத்திற்கு உகந்ததாக்கும் என நம்
 மனம் எண்ணி, இமை கித்தகையது, இமை கதால் ஆனது,
 இதை கிப்படி ஆக்க வேண்டும். என அமை அனைத்திற்கும்
 இனம் என்றும், குணம் என்றும், மணம் என்றும், பல்
 தற்பனையின் செய்து, இவை கிலி யான லி நமக்கீ
 "வாழ்வே கிலி" யென, ஒரு மோல வகியை உண்டு பண்ணி,
 அதில் சிக்கிக் கொண்டு கிந்தமனம்.

ஆசையால் சொந்தமும், சொந்தத்தால் பந்தமும்,
 பந்தத்தால் பாசமும், பாசத்தால் புண்ணியமாய் வினகமும்,
 அபிபுண்ணியமாய் வினகமாய்,
 "ஜனனமரணம்" என்ற, ஒரு சுழற் சிவையும் உற்றுக் கொ
 ண்டோம் மனம் படைத்த நாம்!

இந்த வினகமும், நம் திறைவனும்,
 எந்த சம்பந்தமும் கிலி. நீயே உன் வினையால் ஆகலாய்
 யாய் அஃயாட்டத்திற்கு உரிய, உபகரணங்கள் மட்டும்
 தருகிறோம். உன் ஆட்டத்தில் "போதுமீ எனநிறைவு"
 கொண்டால், உன் ஆட்டமும் முடியும்; நீயே யாதுகவாய்,
 என்கிறான் நம் திறைவன்.

2
தேவியிஃ - குருதேவா! பராபரக்
கண்ணியிலீ ஓர் பாடல் வருகிறது. அந்நாள்
பரிந்து எழுத்கிறேன்.

“எதனை யாம் ஜன்மம் எடுத்தது?
எதனை யாம் பட்ட சூயரங்கள்?
அதனையுந் நீ அறிந்ததனையே பராபரமே!” என
அஃபாடல். யாம் கேட்கிறேன்? பராபரம் என்பது
நாம, ரூப, குணம், குறி, தடந்த காவாத் தோனீருமீ.
அதுசெய்வற்ற ஒன் றுமீ. அதற்கு காதுமீ திவீஃ,
கண்ணுமீ திவீஃ. அஃபடி இருக்கும் போது, எத்கந்த
“அவறல்” எஃபடி அது கேட்கும்? எஃபடி அது
செயல்படும்?

பதிலீ: - உண்மைதான் குழந்தாய். அதற்கு
நாதுமீ, கண்ணுமீ, திவீஃ தானீ. அந்த காவாத் தோனீறு
“அளவிட முடியாத” ஓர் புவாஸ்டேஷன்” அகரவது
பின்னா ரத்தினீ மொத்த கிருபிடமாமும். நமீமிடீ உள்
மெயினீஸ்டீசு போரும், அதீஸ்டீசு தரும், அந்த ஒன்று
கீடு, கண்ணுமீ, காதுமீ, ஆகும். நமீ “முறையிடடை” அது
கேட்காது. கேட்க முடியாது. ஆறல் நமீமிடீ உள்
ளைய கேட்கு “அதன் ஓவமாக செயல்படும்” அந்த காவா
தீத ஒன்று “காரணம் ஆகும்” நமீமிடீ கருப்ப வை காரிய
மாடும்.”
ஆகவே மேலே கூறிய பாடலினீ படி, அஃபரீகரீ
முறையிடடாவி, நமீமிடீ உள் “ஸ்டீசு” அகரவது
ஸ்ரீபரா திகரீ அவஸ்யம் செயல்படவாரீகரீ
அந்த காரணம் திவீஃபாமல், அந்த காரியம் திவீஃ!

2
 கேள்வி :- குருதேவா! நீங்கள் சொல்லிய
 ஸ்ரீஸ்வராதிகள், நம் வினையை அனுசரித்து,
 தானே, நமக்கு தாரியை செய்வார்கள். அப்படி
 குருக்கு போது, நம் குறைகளை அங்காளி
 நிவர்த்தி செய்ய முடியுமா? நம் வினை அங்கு
 சரிவரவே யென்றால், ஸ்ரீஸ்வராதிகள் என்ன
 செய்ய முடியும்? அங்கு என்ன செய்வார்கள்?

பதில் :- நல்ல கேள்வி குருந்தாய்! நம் வினையை அங்கள்
 மாற்ற முடியாது. மனக்க முடியாது. விவக்கவும் முடியாதுதான்.
 அவ்வினையின் கடுமை, மென்மை குறைகளை உணர்ந்து
 யார் என்ன உணர்வு சொல்ல முடிகிறதா?

கேள்வி :- கடுமை, மென்மையை உணர்ந்து மனமாக்கும்
 பதில் :- அம்மனம் தோன்றிய கிடம் எது?

கேள்வி :- அம்மனம் தோன்றிய கிடம் மாயையாகும்!
 பதில் :- அம்மாயை எதிலிருந்து தோன்றியது? அதன்
 அதிபதியார்?

கேள்வி :- அம்மாயை தோன்றியது, மாயையின் அதிபதி
 காரண, ஸ்ரீஸ்வராதிகளிடமே தோன்றியது. (அவர்கள் திபில்)

பதில் :- அப்படியானால் மாயையின் குருந்தைதானே
 கேள்வி :- உண்மைதான் மாயையின் குருந்தையே மனம்

பதில் :- குறை உணர் குருந்தாய்! அப்படியானால் குறையாக
 வும், நிறைவாகவும், (இன்ப துன்பமாக) பாவனை செய்ய உண்
 மனம் தானே? உடல்கலலியே?

கேள்வி :- இன்ப துன்ப பாவனை மனதுடையதே தவிர,
 உடலுடையது அல்ல.

பதில் :- அப்படியானால், மனதின் குறையாகுகள், அதன்
 தாயாகிய மாயையாரே, நிவர்த்தி செய்ய முடியுமா? முடியாது!

கேள்வி :- (குருந்தை சிந்தித்தான்) முடியும் அப்பா!

பதிவு: - அப்படியானால் “வினையின் கடுமையை”

(துக்கம், கவகம், சூரம், பேதல், துயரம்)
மாயாமனதின் தாயாகிய மாயையரின்
குறைக்கமுடியும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறாயா?

கேள்வி: - அவஸ்யம் முடியும் எனத் தான் எம்
கூடுதேறறுகிறது! ஆனால் அப்படி எம்மனை
வினதாகும் போது, எம்மால் தான் முடியவில்லையே?

அதன் காரணம் என்ன?
பதிவு: - கூடிநீதாய்! உன்மனதை நடுபுகியும்! உன்மனதின்
தாயை ஏன், “முழுமையாக நம்ப முடியவில்லி?”

கேள்வி: - நடுபுகி நானென் செய்கிறேன்? நீ பகவன் நாமாவை
சொல்லாமல்கில்லை. பாடாமல்கில்லை. சூலசமயங்களிலி
கத்திகதறி அகூறுதடிக்கிதான் செய்கிறேன். ஆறாயும்
வினையின் கடுமை கோரமாக காக்கும் போது, எம்மையும்

அறியாமல், நினை குகிந்து போகிறேன், அதன் காரணம் என்ன?

பதிவு: - அப்படியானால் உன்னிடம் “கூத்தி துவம்”
கன்னடியி அடியவில்லை என்று உபாசுனாகிறது!

கேள்வி: - அப்படி என்னால் என்ன?

பதிவு: - நீ முழுமையாக சரணாகதி அடையவில்லை!
கேள்வி: - நான் முழுமையாக சரணாகதி அடைந்து விட்டே
டேன், என்பதை எப்படி உணரமுடியும்?

பதிவு: - அங்கு எந்தகேள்வியும் எழுதாது! எழுமுடி
யாது! எதுக கூடாது!!!

கேள்வி: - சூருதேவா! மாயையின் குடிநீதை மனம்
என்பதை, பாடத்தின் சூலம் உணர்த்தினேன். அதை அது
பவநிலையில், அந்தமாயை எப்படி நம்மை ரட்சி க்கிறது
என்பதை, ஸ்தம்ப அனுபவநிலையில் சற்று விளக்க முடியுமா?

பதில் :- சூரநாதர் கிதைநன்குயி கயனி.
 “மனதின்செயல் எண்ணம்” அநீகோமனம் சரி!
 “மாயையின் செயல் கியக்கமாசும்!”

அந்த கிரணமும் “பூரே காலத்திலீ கியங்குவதால்,” எது
 மனம், எதுமாயெயன், உணக்கு உணர முடிய வில்லை.
 உன் மனமானது “கிறைவுணர்வோடு,” கியலி யாக எண்
 னிலால், அது தர்மா முடியும் தன்மை யாகும்!
 உன்மனம் “கரியின் வசம்போடு,” அநாயது தேயைகிளி
 வாத பயம், கலக்கம், சந்தேக, உணர்வோடு அக்கர்மா
 மைய தொடருமீபோது, அக்கர்மா “மேலும் தொடருமீ நிவி”
 உண்டாகும்.

கேள்வி :- அப்படி கற்பனை தோன்றும் காரணம் என்ன?
 பதில் :- அச்செயல் நீ அனுபவிக்கிற துடிக்கிடுயி!
 கேள்வி :- எங்கேயி மூலிய வில்லியே, மூலியும்படி சந்தறு
 விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள் களேன்?
 பதில் :- யாம் முன்பே கூறிய படி உணர் “எண்ணம்
 மனதின் செயல்” செயலி மாயையின் செயல்” அனைத்து
 தர்மாக்களையும் மாயையே நடத்தவேண்டி ஆகு உலகிதி
 மனம் அதற்கு “அனுசுவமாத” இருக்க வேண்டும்.
 அங்கு பிரதி கூவமாத (எதிர்மறையாக) இருக்கக்கூடாது.
 உன்மனமானது உன்கர்மா ஆசையை விரிவடையச் செய்து,
 பற்பலகூண தோஷங்களை விமரிசை, வினேத, விசேத, விதிதர
 விகார, விவகார, “மெரிய மெரிய பேராசையால்” முடிக்கப்
 பட்டு, எண்ணிய நகு முடிக்க வில்லியே என்றும், முடிய

விஸீயே எனும் எதிருமீ பதிருமாயினா
“நாமருபங்களில்” ஆதிதிரத்திலி விசுனி
 அடிதருமீ போது, காரியமும் சிதறுகிறது.
 காாமாவும் சிதறுவதால் “பெருகிறது”
 இதில் “இன்னமரணமும்” தொடர்கிறது!

கேள்வி: - இதை எங்கே காணும் “நிதானித்து” உரை முடிய
 விஸீயே, என் செய்வோம்?
 பதில்: - நிதானமில்லாததே தாரணமாகும்!
 கேள்வி: - அப்படியென்னால்?
 பதில்: - நி + தானம் = நிதானம். அதாவது உன்னித
 முழுமையாக, இறைவனிடம் தகுதும் செய்ய விஸீய!
 கேள்வி: - அப்படியென்னால்?
 பதில்: - எண்ணம் வேறு, செயல் வேறு, என்னுந் முழுமையாக
உணர்வதில்லை, என்பது பொருளாகிறது!
 கேள்வி: - அப்படியென்னால்?
 பதில்: - காமாவின்படி வருமணமெண்ணம், கற்பனையால்
“விகற்பமாகி” (குற்ற உணர்வால் உருதப்பட்டு) தடுமாறி,
சிதறி, ஆதாமியவினையை தேடி, பிறப்பிற் பிழைநாடுகிறது!
“நடப்பது நவமே” என்ற இறை சூத்தனை ஒன்றுமட்டால்,
 நடைபெறும் காமாநவமாகவே கேள்வியும், மனம் சாந்தியும்.
 கேள்வி: - ஆமாம் குரு தேவா! சற்றுமுனி உங்களை வாக்கி
 கில், “எண்ணம் வேறு, செயல் வேறு” எனகுறிப்பிடலாகவே.
 எண்ணமும், செயலும், ஒன்றுமட்டால்கானே காரியம்
 முடிவுறும், நிறைவு பெறும், அப்போது தானே நாம்
 அமைதி பெறமுடியும்?

2

பதில் :- உண்மை நான் குடிநீராய் !
 எண்ணமும் செயலும் ஒன்றுபட்டவன் உன்
 ஆறில் அது உன் உதையிலே முல்லியே !
 கேள்வி :- புரியவில்லையே? அப்படி

பதில் :- குடிநீராய் உதைதவனி. உன்வினை
 உனக்கு அவஸ்யம் தெரியாது. தெரியுமீ
 பாதைதடுவீ. அந்தவினையை மாயையானது, தன்மாயா
 மனதரலீ கியக்கி, தூவததை வைத்து முடிக்கிறது! ஆறில்
 அந்தமனைமானது விகாரமும், விவகாரமும், கொண்டு,
 “குற்றமீ குறையாகவும், பேதமாகவும், விருப்பு வெறுப்பாகவும்”
 “விகல்பமீ (நெடீ மீ போய்) “நான் நினைக்கது”

நடைபெறவில்லையே. முடியவில்லையே, தும்படி முடிந்து,
 விட்டதே எனினும், தவறியும், பயமுக்குக்கமும், கொண்டு
 டரலீ, கிதநீடு யாரீ பெறும்பாத முடியும்? அதுதல்
 தான் முன்பே சொன்னேமீ; “உன்மனதை நம்புகிறாய் எனினும்”
 உன்மனதின் தடியான, கிறுமனை நம்பாமறுக்கிறாய், எனக்
 தேட்டே ரமீ நாயகமீ நுகுகிறதா?
 “எண்ணமீ மனமீ வசமீ” கியக்கமீ மாயை வசமீ!!

உன் எண்ணத் தின்படி யேதான், உன்மாயை கியக்கி
 வைக்கவேண்டும், ஆறில்? (கியக்கவும் செய்கிறதல்)
 உன்மனை தடுமாற்றுகீதரலீ, மாயையை பதித்துக்
 கொண்டு, அன் கொள்ளு அனேக கோருணமீ களரலீ,
 முடிக்கமீ பட்டயதும்,

**உன்மாயும், என்மாயும், பழிக்கு,
 தன்மாவையும் பெருக்குகியயீ!**

“இதன் உட்கருத்து யாவதெனில்”???

“வோகமாயாவினமகனோமனாதி”!!

அநீதமனமானது வோகமாயாவினி காரியநீகரி
அநாயது “நாவலினகரி, நாணி, எண்தலி, என்னுடையது,
எனகர்த்தீதீதுவதீதுடன் ஏற்றுக கொண்டதாவேயே, வினி
பி பெருகீத குமீ, ஜனனமரணமும், ஏதாடரீகிறது!
அநீத கர்த்தீதுவதீதை விட்டு விட்டால், வோகமாயாதும்
நாரியநீகரி கியல்பாகவே சீய்து முடித்து விடுக.
“ஜனனமரணமும் ஏதாடராதும்” அதபிரமாண உணமை!

அநீதமனமானது “பூரே எண்ணமாத” அருநகரீ, தநீபனி
ஏதாடராதும். தமீ கநீபனியிலி, சீநீகேக யயதீதுடன்,

அனேக, தேமையற்ற எண்ணநீகரி எண்ணுததாலி, நாமி எணீ
ணியதை முடிக்கலிலி யே எண்தலி. மேலும் எண்ணதவிர
தீதிலி, அனேக குறுகி உயிரி யுதி” கையாணி, மேலும்,

மேலும், மனமீயுணீபடீடேயனீரி சமீ அடையமார்க்கமலிலி.
ஊயநிவரீதீ அடைய வேணீமாயினி, **பொருமை**
நுகாணமும்! அயலியமீ வேணீ மீ!

பொருமை :- எதையுமீ அமைதியாக ஏற்றுக கொள்ளுதலி.
பிறரை எக்காரணமீ கொணீமீ படியாபதீகிரீகு” ஆளகீகரமீ
தானீ ஏற்றுக கொள்ளவாகும்! ஆளகீகரமீ

2

நிதானம் : - உணர்ணனைச் சொல் செயல்
ஆகிய இறை சூருநாமர்” அவலியை
வைகளில்
நயந் திருக்க வேணாமம் (முடியையான
சூர்வாரியணநிலயில், உணர் உலர், மொகர்

ஆல, திவைகள் இயங்கி, எந்த குணகோஷங்களுக்கும் இன்றி
ஸாந்தி சமாநானத்தடர், யோதம் என்ற நிறையுடன்
இருக்க வேணாமம்!

* * * * *

“மணிக்நியையால் சிதையு உதாரணம்”

முதலில் உணர்ணனைமாண்து, இவையிடம் சென்று, அமாதமும்
இவ்வளவு பணத்தை வாங்கி, மனிதைக்கடைக்கு கொடுத்த,
விட வேணாமம். இதையிடம் குறையுள்ள உணர்நாமாவு
டறும், மணிக்நியைத்தடனும், விதிஎன்ற இறைவர்க்குரியுடும்
செய்தியம்.

“வரி” “மணிக்நியை” “சிதை” (இறைவன்)

இறைநீதநிலியாகும். ஆறல் செயலும் போடு, உகிமணம்
தன் தீயகையை விரித்து, உள்கும். இந்த பணத்தை பாத்தி
புகமடைக காரணத்திற்கொடுத்த, பாக்தியைக் குறையுமாம். என்
மணமாறும் உண்டாகிறது! இதுவே உதாரணமாகும்”

இப்படி உணர்மணம் கீழ்க்கியால் சிதையுண்டு யோவுதார்”
(வரி, மணிக்நியை)

அம்முன்னம்நிலிமாறி செயல்கும் அதாவது உருப்பணம்
வராமல் நின்றுதயவடவா அல்லவ் வேறு அமசரவெவறும்படவம்
அல்லவ் நேசுத குடியாத குழியில் உருவாகவா அல்லவ் அப்பண
வரவு செய்வால் பவதளபவ்கள் சிதைக்க உதயாகும்!

2
ஒருண்ணாம்பு உதயமா குழி போது, கிறையா!
இது நீதந்தரண்களும்; இது உன்னுடைய தாரியும்.

“வாயமோ நடிட்டமோ” நியே மொறுயிமு என,
யொறுமையும், நாநீதியும், நிதானமும்,
நடந்தால், நடப்பது, **நலமாகவே!**

நடைமொறுயும் அங்கு முகவிலி எண்ணியது, எண்ணிய மடியே
சுறுசுறுப்பாக முடியும் மனமே அவன் நடிமாறிவிடுகிறது நிற்கும்
இங்கு **புத்தகதாரியும் சுகமது!**

என்பது பேருண்மையாகும் இதுவே கிறையன் தருளியாகும்
X X X X X X X X

குடிநீதைகளே! இந்த கலிகேரவ கோம விடியிலி,
சிக்கியிருக்கும், உங்களுக்கு இது தருமையான, தெராமையான
யான விஷயமாகி சைதான் ஆறும் வாழ் சொல்லுகை
என் குடிநீதைகளான உங்களுக்குமே முடியும் என

வாக்குகொக்கிளும்” **நம்பிக்கைகவே!**

“உங்கள் கிறையனாகிய குரு சொமோமும் இதுசுகியும்!

கிட்டாதாயின் வெடெனமறு” என்ற என் ஓளையின்
வாக்குகிணங்க, ஆத்திரம், அவசரம், பேசும், ஆசைசுறு
பயப்பிடி, கிணங்கி தவித்து சிறிது நிதானமாகவும்,
யொறுமையாகவும், தாமதமாகிவிட்டுப் போகும். ஆறில் உலகம்
ஆழியும் பாறையே நோக்கி உலகமாக போவதால் நீங்கள்
“உறோடு இதுவாது” என்பதிலிருந்து சற்று விவசியே இருங்கள்

உலகத்தை விட்டு நீங்கள் ஒதுங்கியோது,
 அவிப்புலகம் (தோரணங்கள்) உங்கியும்,
 அங்குத அங்குதும், பார்த்தும், அந்தும்
 நீங்கள் அசையாமல், தருங்கியும் போல்

பணியே இங்கும் பங்கி கொண்டு, அங்கு
 உங்கள் கருங்கல் நிபயாண்டு) விப்புலகம்
 செயவறியும் போலும். அதாவது?? தேலும், பார்த்தும்

தாட்சிகளியும், நிகழ்ச்சிகளியும், வார்த்தைகளியும்,
 ஆத்தியும், அச்சமும், வேகம் ஆவசம் படபடம், இல்லாமல்
கருங்கல் கிப்போல் இங்கும்

நீங்கள் பேசும் தாவங்களியும், செயல்படும் தாவங்க
 னியும், குற்றம் குறைகாணும், விருமும் வெறும், கொள்
 ளாமலும், பேசும் இல்லாமலும், அங்குத செயல்களியும்,
நாளைநாளை நாளைப்புவல்!!

போன்ற ருளிந்து, உளைந்து, பணிந்து, குறை
இல்லாமல் (அரிமானம், அறங்காரம், அக்காரம்,
 பட்டம், பதலி, பத்தி, ஹர்மோ, கொலலும், இல்லாமல்)

நிஸ்வாங்கம் (மற்ற, ஒரு, நாம, தியான, உறுதி
 யுடனும், நாமருமம் அவத்யும், நாமம் வத்யும் என்ற உறுதி
 யுடனும், நாமம் கிணையனின் குடும்பை செயன்மும், நாமம் கிணையனை
 அம்சமே எனமும், கிணையனும், நாமம், அந்த கரவாத்
 புர சொருமும், குன்றென்ற உறுதி நிதியில் மாடுமல்,
அது நாமே, நாமே அது நிஸ்வாங்கம்!!
 உறுதியாக

கிளை வணிக சிவசூழ **“இயற்கை”**
 மணிதனினை சிவசூழ **“செயற்கை”**
 மணிதனினை தூவல் புண்ணிய மாபசம் பந்தம்
 ஷிவகாண்ட **“பிரார்ப்தம்”** இதே

மேலே கூறிய பிரார்ப்த விளையின் படிதான், மாபாமணம்
 இயக்குகிறது. மணம் எண்ணம், செயல்கள், செயல்கள் நடை
 மயம் விளைகிறது. இதே நியதி! ஆனால்??
 சிலசமயங்களில், மணம் எண்ணிய படியே, செயல்கள் நடை
 மயமில்லை யென்றேன ஒரீடுகளை விடண்டா கிறது?

1. கவிதேவர கோர குணங்களைப், பிரார்ப்தத்தின் படி
 உருவம், **“எண்ணம் சிவசூழ”** உருவாகிறது.

(இப்படி செயல் உருவம் உருவம், அதை அப்படி செயல் உருவம்
 இப்படி உருவம் உருவம் உருவம் உருவம் எண்ணியபடி
 எண்ணிக்கை விவகாரம் அடைகின்றன) இப்படி எண்ணம் விவகாரம்
 அடைகிறது, விவகாரத்திற்கு (பிரச்சனைக்கு) உருவம் உருவம்,
 மணம் எண்ணிய படி, விளை செயல் படி குடியில்லை!

2. விதியின் படி அகாலம் கிளைவன் (மாயையின்) செயல்படி
 உருவமாக நடைமயம் கருவியை **“ஆசையின்”**

மயக்கத்திற்கும் **“அவர்களுடைய அதிகார அபிமானத்தையும்”**
 அதன் பின், தானே உருவம் **“ஆயத்தத்திற்குள் மணிதன்”**

3. எப்படி நடக்கவேண்டும் என்கிற வேலை, மணிதன் உருவம் பற்றி
“சந்தேகங்கள்” / காண்பி நினைவுகளை மாற்றத்தால்
 காரியம் உருவம் உருவம் உருவம் / உருவம்

4. அனைத்தும் **“இறைவன்”** மானுடாகவும், அவன்
 செயலாகவும், அவன் **“புலமாதவும், புலமாக
 வும்”** / உருவம், பன்மம் பன்மம் தானாக கருவியை மணிதன்!

2

5. "பதஞ்சகாரியம் சிதரது" என்கறையே
 மறந்து, "மோஸம், வேகம், ஆவேசம்
 பட்டம்" இவைகளிலும் உந்தியட்டு,
உணர் / முடியவேண்டும் என்றும்,
 முடியவேண்டும் என்றும் என்கும்
 ஆதிக்கத்தில், அறிவிக்கிறது யிரும்பு தீர்ப்பு
 விளி கோல் வி காண்கிறான் மனிதன்! இப்படி இன்னும் கூட
 மனிதனை, எண்ணும் செயலும் பற்றி எழுதலாம்! ஆனால்
 மனம் படைத்த நாம், எப்படி எண்ணவேண்டும்? எப்படி
 செயல்பட வேண்டும் என்குமீ???

1. ஏதோ நாம பேசுகின்ற ஓர் இறைவனை நம்ப வேண்டும்!
2. அவன் நாமாளை முன் வைத்து நம் தாரியத்தை யின் வைக்க
3. ஆதிக்கம் அவசரம் வேகம் பட்டம், பட்டம் / உணர்வே!

4. **எண்ணிச்** / செயலாம் - **நடப்பதை**
 நவமாக உட்பாடும். (இதில் தர்மாவை பவனென்கின்ற பந்தம்)

5. **உறுதியான** / நம்மிக்கைவேண்டும்!
 பொதுவாக ஓர் எண்ணம் தர்மாவை அனுசரித்து
 உந்தால், உறுதியான ஓர் தீதியை வேண்டிக் கொண்டு.

நடக்கவேண்டியதை / நடத்தி வைக்கவேண்டும்!
 அதன் அருத்த நிலையாக, நடைபெறும் தர்மாவை, **யாழ்**

எண்ணியபடியே / நடைபெறுகிறது நென்
 ஓர் **முனைந்தறவை** / கொடுக்கின்ற உண்மையின் உண்மை
 குல் குடியாக காரியம் எதுவும் இல்லை. **நம்பியவா**

வைப்பியவா / என்பதை காக்க வேண்டியது உண்மை
 கருணை யான முடிவையாக சாண் அடைவாக! அதன் சிறப்பாக
 கவும், நிறைவாகவும் குடியும்.

2
ஒரு நாணியின் சரீரமும், உரினிக் கூட்டுகளான
ஒரு மாணியின் பிண்டத்தானே? அவனுக்கும்
“கருவியினை தாக்கீதம்” ஏற்படுதே போது;

- 1. ஸ்ரீமதகவான் கிருபையினால் அவை மறைபடுமா?
- 2. நாணிகளை அவ்வின் ஏதும் செய்ய முடியாதா?
- 3. தம்நாறகீ தினியரல் அவற்றை எரிக்க முடியுமா?
- 4. அவர்களுக்கும் அனுபவித்ததான் தீர்க்க உணர்வா?

பதில்:— நல்ல கேள்வியையே கேட்டாய் குத்தாய். அன்பாய்
மனதில் மையுடனும் சிந்தனையுடனும் கேட்பாயாக!

1. ஸ்ரீமதகவான் கிருபையினால் அவை மறைபடுமா?

ஸ்ரீமதகவான் நமசி “சரீரம் பிண்டநிவயி” செய்வது நாணிகளும்
உண்டு! ஸ்ரீமதகவான் நமசி பாமலி, யோகமயிநிசியுடன்” செய்வது
நாணிகளும் உண்டு! ஸ்ரீமதகவான் நமசி சரீரம் செய்வது நாணிக
ளும், ஸ்ரீமதகவானின் **“மாயையினால்”** மயக்க மருந்து
கொடுத்த, அபிரேஷன் செய்யும் நிவயி, உபாசை சநீறு குறைக்க
படவாடும் ஸ்ரீமதகவான் நமசி பாமலி, யோகமயிநிவயி செய்வது

நாணியின் நிவ **“வாலிய”** நியுமலும். அவன் தன்
“தேவன்மையால்” அவிமயானதைய
உதவிக் கொள்ள வேண்டும். ஏற்றுக் கொள்ளவும் சூடியும்!
ஆறல் எவரும் வினைய, மாற்றுவேர, மறுக்கவேர, மறைக்கவேர
விவக்கவேர, முடியாத! ஆறல் இவ்விருவருக்கும், வினையரல்
யரும் **“உபாசை”** உபாசைதான்!

2. நாணிகளை அவ்வின் ஏதும் செய்ய முடியாதா?

“நாணியென்றால் அவன் உடல் அல்ல, உள்ளமல்ல” அவன்
“ஆத்ம” சொடுமலும்! ஆத்மாவை எதுவும் தீண்ட முடியாத!
ஒரு தீடநாணிகம் காமா தாவததை, தமக்கீ தன்னியமரல் உள்ள
ஒரு மொடுமலும் போலி மார்பிமாரணையன்றி, **“தனது”**
உடைமையாக” மார்க்கமலிடலான்.

2
 தனது ஆதீம யயிற்சிதீ கூட்டமாக யாரிப்பா
 னையன்றி, தனதாக மாவளி செய்யான. அநீ
 சரிந்ததை, குடகீசுலிக்கு (வாடகைவீடு)
 கடும்காக மாவளி செய்யா னன்றி, தன தென
 தென்கீசுலி கொண்டு டாட்டா டாட்டா டாட்டா. தனின்
 உணர்ந்த நூனிக்கு, அயனி சரிந்த ஒரு
'பாரமாகவே' தோற்றம்!

ஆகவே தூப வின், அயின் ஏன்றுக் செய்யாது, செய்யவும் செய்யாது,
 தாழ்மை, அதை **'ஆடும்மனம்'** அயின் வசம்
 கடும்கீசுலி ஆறாயது மனம் மறைந்தாகவே கடும்கீசுலி. நெகாவல்
'மலிப்பாது'! (விடியவாசின குறைவேயி
 அயனிடம் கிராது) ஆகவே தூப வின் ஒரு படகீசுலி டோரல்
 தோற்றியும் தோற்றும் மனம் கடும்கீசுலி!

3. நூனிதம் நூன்கீசினியால், அவிவிறையெரிக்க முடியுமா?
'நூன்கீசினி'! எளிப்பது நமீ விறைகளை எரிப்பி
 பதில். நூன்கீசினிஎன்பது, நூன்கீசுலி குறைவேயிவிகி,
'சுமியல்தோன்றி'
'யவளிரியயன்'! ஒரு மயக்கமே என உனர்த்தி,
 அந்தமதே மயக்கீசுலிதை அறுப்பதானும்! மெலகூறிய கிந்த
 மதே மய மய கீசுலி, மெலும் மெலும் விறைகளை தேகரிக்கும்,
 ஒரு தருவியானும்! ஆகவே நமீ யாழ்க்கைகம் பாதை யை,
 பழவிறைகீசுலிக்கு ஒரு மயக்கீசுலி கொண்டு போகும் ஒரு
'உடலியாத் திறையாக'! கடும்கீசுலி மெலும் மெ
 யன்றி புகிய விறையை தெருடகீசுலி. ஆறாயது கடும்கீசுலி
 நூன்கீசுலி மயக்கீசுலி கூட்டவே கூட்டாது!

2

4. நானிகளுக்கும் அனுபவித்தீர்கள் தான் தீர்க்க வேண்டாமா?

“நானியின் தூவமும்” அந்நின்

விதிக்கு உட்பட்டதே. அவ்விதி விவகரிப்பீர்!
 ஓர் நானியின் தூவமானது, நீரேட்டத்திலி அந்நின்
 ஓட்டத் திலி தள ளம்பட்ட குடும; ஓர் “**மரக**” கம்பையேனினது.
 ஓர் நானியின் தூவம் எச்சிலி கிளியைப் போன்றது. அந்தகி கி
 கோபு உச்சியிலும், சாக்கையிலும், நாற்றினிற் றி தாக்கி
 எறையிட்டலாம். ஓர் நானியின் தூவம் “**வினையமம்**
விநி” கிவைகூன்றின் சம்பந்தம் கொண்டு. ஓர் நானி
 அந்த தூவ வினை அசைய, நன்றைக் காணாமலும், ஓர் குடி காரண
 னையி துண்டு நன்கு வி விசுவகையி போலி, விசுவதை கவனியாத
 உருமான். தூவலிசையின் அனுபவம் நானியை பாதிக்காது. அவன்
 எந்த விதமும் ஆனந்த சொடுபமாகவே கிடுமியானி!

கேள்வி :- நாமமுமே எப்படி ஏற்பட்டது? எதால் உண்டானது?

பதில் :- நாமமுமே “**மனதின்**” கற்பனையே! ஓர் மயானி
 டிசம்பிள் எனினும், ஓர் மயர் சொல்லி அழைக்காமல்,
 டிசம்பிள் குடியாகும். ஓர் மயர் சொல்லாமல், உலகிலி
 ஓர் மயானி, “**விகாரம்**” அடையாது. அப்படி
 விகாரம் அடையாம “**விகாரம்**” (பிரச்சனை)

அடைய முடியாது. பிரச்சனை அடையாமல், உலகம்
 எசயப்பட்டது. ஆகவே உலகநிலி யின் நாமமுமே தேவ.

கேள்வி :- கணவன், மனைவி குழந்தை என்னது நாமமுமே சம்பந்தமா? உறவு சம்பந்தமா? வினை சம்பந்தமா?

பதில் :- சம்பந்தம் என்னவே ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்து கிணைந்து
 எண்பெருள் பரும். நாமமுமே கிலிவாமல் “**உறவு**” கிலி
 உறவு கிலிவாமல் “**வினை**” கிலி. வினை கிலிவாமல்
 “**உலகம்**” கிலி. உலகம் கிலிவாமல் “**உறவு**” கிலி.
 “**உலகம்**” கிலி. உலகம் கிலிவாமல் “**உறவு**” கிலி.

2

கேள்வி: - ஐயா! நீ பகவதீ நாமாகைய சீம
நிப்பதியம், மந்திரங்களை சீமரிப்பதியம்

“எண்ணிக்கைக/”

பரவும், அதே நியயி நீ மணிகளை உருபி

“கூணக்கு”

பாரிப்பதியம், தேவயா

மேண்டாமா?

பதில்: - குடிநீராய்! “எண்ணிக்கையும், துணக்கம்” அயசியம்
கூடாது என நே சொல்லியவோம். காரணம்?

“அளவியமுடியாத/”

அறையல்க்கு அறயா?

“கூணக்கிவடங்கா/”

அறையல்க்கு ஒர் கணக்கா?

அறையல்க்கு ஒர் அறயும் ஒர் கணக்கும் பார்த்தாயறால்,
அயவம் உளக்கொடுர் அளவையுட்துணக்கையும் பார்த்து அருள்
பாலிக்கம் சூத்திர உருவாகிவிடும்! நம் அறயன்,

“அளப்பறிய கருணைய/”

வாசிவாசி

வடிவம் வளர்வா அயனி! ஆறல் கிக் **“கலியின்”**

கோரதரண்டவத்தில் துணக்கம், அறயும் சர்வதாரணமாகிவிட்டது!

கேள்வி: - **“ஆண் வயன்/”**

என்றபேதம் ஏன்?

பதில்: - உலகநிலை :- கலியுகத்தில் ஆண் வயன் என்ற **“பேதம்”**

உண்டாயிற்று. மூத்தையமுன்று யுகங்காறியும், ஆண் வயன் என

“நாமபேதம்/”

அந்தபேதமன்றி, பேதம் கலீஸ். ஆறல் அங்கு

“சேவை/”

வயன்ற ஒர் தியாகமாக அது பயன்பட்டது. ஆறல்

அந்தகலியில், பேதம் மாத்திரம் மலீவாடல், வயன் சொடுபட்டி

“போற்றமோற்ற/”

வாருளாக கருவப்புகிறது.

ஆறல் வாய் குரணமாக, ஆண் வயன் பேதமிலி வயன்றும், ஆணும்
வயன்றும் சரிசெய்துள்ளும்

“வெப்பப்புகிறது/”

2
தெய்வநிலை :— ஆணர் பெணர் என்ருல் **சீவன்**

சக்தி யாக கருதப்பட்டது. சீவன்என்ருல், எழுந்தம் என்றும்; சக்தியென்ருல், **சொல், மாண்பு, பொருள், நம்பு, குருதி (ரத்தம்)** என்றும் சொல்பவ்வும். இவைகள் பூண்டு **இனையாகவி** செயல் (கர்மா) கில்லெயன் றே சொல்வவரும்!

அதைப்போலவே பெண் சொழும், **அரிந்திக்கும்!**
சேவை எய்தாகவே அந்த சொழும், வேறு எந்த புண்ணிய தானதும், அந்த ஆதலிய நுகர்மாக்கா, செயல் வேண்டாம் என்றும், ஸ்ரீமஹான்களின் அனுபவம் சொல்கிறது!

சீவன்! அசைப்பதே (ஆடவியப்பதே) **சக்தி**! யென்றும், அதுதலியகத்திலீ மாறில்;

ஜீவன்! ஆடவியப்பதே சக்தியாகிய, **மனம்**! என்றும் மாறலிடேது. தனி கிண்கவி முடிந்தால் மட்டும், அப்பேதம் மாறும், மாறையும், என்றும் ஸ்ரீமஹான்களின் அனுபவம் சொல்கிறது.

பாநிலை :— **அந்த ஆணர் பெணர் என்ற பெருமும் கில்லெய கில்லி**. அந்தநாமமுத்திலீ **மயக்கமும்**! கில்லி. அதன்தன்மை யென்ன? அது என்ன செய்யும்? அதுவேயன்ற வேண்டாமா?

என்ற **கலக்கமும்**! (காங்கனம், கவகனம்) கில்லி யென்றோயிறமாணாமா கசு சொல்வவரும். அங்குசெந்த பெருமும் இன்றி, எவ்வாம் **ஆத்மா** என்றும்; **பரமாத்மா** என்றும் **பரமஸீரர்கள்** என்றும் பரமாககககப்பதும்!

ஆதலீகின்றைய தலியக உலகநிலியிலீ, பெண் என்ருல் அது **பாபசொழும்**! என்றும்; **சேவை** பூண்டே அது மஹத்தாக முடியும் என்றும் ஸ்ரீமஹான்களின் பேசப்பட்டிருது!

தேளீலி: - ஐயா! **“பழவினைய”**
 முடியென்ற **“புதியவினைய”**

தொடராதே என்றும் சொல்கிறீர்களே. அதன்
 உடையாடுகிற சற்று விளக்கிதான் நலிவது?

பதி: - ஓர்நிலையிலே வேதம் சொல்லும் பழ வினை யென்பது **“ஆதி”**
 யென்ற **“சந்திரமாமுனி”** ஆறல்குறியோம் சொல்லும் பழ வினை
 யென்பது, நீ எடுத்தவந்த **“பிரார்த்த”** கர்மா தூலமாகும்.

(கூடியோதுள்ள விளக்கடாகும்) இந்த **(வந்த)** வினை
 யை மட்டும், கவனமாக தந்தவன சக்தியுடன், முடியென்றும்,
“ஆசைவசப்பட்டு” அதாவது விளக்கி

தொடரவில்லை விடாதேயென்றும் தான் சொல்கின்றோம்!
 தேளீலி: - அதை சற்று விளக்கி அருருவீர்களே?

பதி: - இது பல முறை சொன்ன பாடம் தானே? (சிரிக்காமல் யாழ்)

தேளீலி: - ஐயா! தாங்கள் எத்தனை முறை சொன்னாலும், ஒவ்வொரு
 முறையும் **“எம் அனுபவ”** நிகழ்வு புதியன வாகவும்,

மேலும், மேலும், உறுக்கம் கொடுப்பதாகவும் தான் அமைகிறது!
 எம்மை மன்னிக்கவும், என பணிந்து திருவடியைப் பற்றி அக
 குத்திதை யென்றும் ஞானமாய்!!!

அங்குயாய் சற்று கிரமம் பிடிக்கின்றீது, அக குக்கி நயமி
 திருவடியைப் பற்றி, வகுக்கிகொண்டே, எம் கண்ணிரையே!
 ஆனந்த குத்தினாய்! நீ **“ஆயிரம்முறை”** கேட்டா

யும் சுவனமோ, சலியமோ, அசையோ, கல்பமல்ல
“உன்னுள் சூட்சுமமாய்” யாம் மடுத்த

“ஸீவயஞானமிருக்கிற” புகட்டுவோம்!
 யாம் சொன்ன பாடம் தானே என கேட்டேன் எம்மை மன்னிக்கவும்.

2

என அமிர்ததாரையை வஞ்சகித்து விட்டு,
ஆரம்பித்தோம்: - குழந்தாய்! பழைய
வினையை மீட்டும் முடிக்க வேண்டும் என
றல்; **தற்கவன சக்தி!**

அவஸ்யம் வேண்டும். அகேநேரம், எந்
காரணங்கொண்டும் **“முற்கவன சக்தி”**
“தற்காப்பு சக்தியும்” அவஸ்யம் வேண்டும்.

1. முற்கவன சக்தியென்பது: - பிறரை அவர்கள் சாதனை
யையோ அவர்கள் குற்றம் குறைக ளியோ, அவஸ்யம்
காணாமல், கிது அவரவர் வினை சம்பந்தம், பாடுமாற்றம்
பண்ணியிருக்கிற ஒருவன், அமைதி காத்தவராகும்!

2. தற் காப்பு சக்தியென்பது: - எண்ணம், சொல், செயலால்,
“நீயகவான் முழுமையாக!”

நம்பாமல், நாஸ், என்ஓல், என்னுடையது, என்ற அறவி
கார, அதிகார, அபிமானங்களில், முழுமையாக
குத்தி விடுவது தற் காப்பு சக்தியாகும்.

3. தற்கவன சக்தியென்பது: - முழுமையாக நீயகவான்
சரணடைந்து, நாஸ், என்ஓல் என்னுடையதை நீக்கி, சர்வாரி
பீயண நிலையில், இறைவன் குடிநீதையாவளியும், பின் அனு
பவநிலையில், இறைவன் அம்ஸஸ் வடுமமாக உணர்ந்து,

“கோரகுண தோஷங்களுக்கு”
ஆளாகாமல், ஸ்தீரகுணம் இன்றாமல், குடிநீதாங்கிக் கொண்டு,
நீக்குற வளியும், நன்மையும் கிடைத்து, அந்த தாலாட்டி
இன்றே என உணர்ந்து குணத்திலையில் **“நீய்க்குண”**

நிதியில் லீயமாக இருந்து கொண்டு,
“நாம் அது, அதுவே நாம்”
 என்றவர வணர்வோடு, **“வைபவநா
 னா”** போல நமீகேதவனமாக இருப்பது,
 தற்கவன சக்தியாகும்!

இப்படி தற்கவன சக்தியோடு இருப்பது வே பழவினைக்
 கணக்குகளை இடிப்பதாகும். தற் காப்பு சக்தியும், முற்கவன
 சக்தியும் கொண்டு இருந்தால், அது **புதிய விகி**
 தொடரும் நிதியாகும்!

அன்புக் குழந்தைகளே!

உங்கள் கேள்விகளும் முடிவற்றது!
 எப்பதிலும், உபதேசமும் முற்றுப் பெற்றுவிட்டது!!
**“தற்கவன சக்தியுடனும்,
 பிரபுரண நம்பிக்கையுடனும்,
 சூற்றமீ குறை, விடுபடுவதும், பேசு திருஷ்டி இல்லாமலும்,
 “நான், என்னை, என்னுடையதை” தம் எண்ணம், சொல்லி
 செய்வாள் நீக்கி, **“பேருநம்”** என்ற **“நிறைவாள்”**
“தேவராக்கியத்துடனும்”**

அதுவே நாம், நாடும் அது என்ற
 பர வணர்வோடு
 கவந்து அதற்கு என் ஆசைகளாக!
 எல்லாம் இன்றே! அது நவமே! அதயானும்! அதனமே! அதனத்தியும்!!!

2
குடிநீதைகளே! சுவ **“வசை”**!

மொழிக ருகீடு (துர்வாசகதீகிற்டு,
தூஷண வாசகவீகரூகீடு, கடுமீ, சுடுமீ
வாசகவீகரூகீடு) எப்படி கருத்து கொள்ள

வேண்டி மென்பதை சுருக்கித் தருகிறோம்!

1. தேவடியா மவனே! “உன்ன

என்ன செய்கிறேன் பார்?

பதில்:— உண்மையை சொல்லுயீ. தேவர்களுக்கு
அடியவளின் மகனேயா? அதாவது
அடியாரீகீடு அடியாரின் மகனேயா? யானோ
அரைத்த மாவு. கிதை திருமீயவும் அரைக்கப்
போகிறாயா? அது உண்மையானே?

2. முடபாளே!!!

பதில்:— ஐயனே! கிதை சந்நி மாந்நியி பார்த்தாயாக!
அறியாமையின் மாந்தர் அனையும், ஓர்

முடபைக்கொள்ளேயே!

முடபை யேசுந் தரிசி சந்நி (ஐயன மரணச் சிவலிவ் சிவன்து)
வருபவர்களை ஆலையாடி, அம் குடையை
உடைத்து, வெளியே வந்து, சுதந்திரமாய் ஆகாய
வீதியில் பறக்கவும் **சுதந்திரபறவையே!**

யாம் அம் மாந்தரையேறல் ஆடடாள் அவ்வ!

3. "பரதேசிய்யலே!"

பதிலீ:- உண்மையே யகன்றாய். உங்கள் உளர், நாடு, தேசம், மொழி, மதம், இனம் கிளவ எம்முடையது அல்ல. யாம் **புரந்தரே!**

"தேசமாக! உடையோம்."

4. "அடமடையார்!"

பதிலீ:- சுதீதிய வாசகத் தையே யகன்றாய். யாம் **கடல்மடை!** திறநீதாலீயோலீ, அதன் சொடீயமாகவே இருந்துகொண்டு, அமுத வெள்ளம் வொங்கியரும், **மீடையை** உடைய உனே! எவ்வாயினும்.

5. "ஒரு அப்பனுக்குத்தான்!"

வொற்றித்தையா???

பதிலீ:- ஒரே அப்பனே! உலகநிலையில் அப்பனுக்கிளி! அம்மையும் கிளி! தெய்வநிலையில் "அப்பனும் அம்மையும்"

"ஒருவனே!" (அங்ககிணர் கிணர்)

அறிவருகும் **"அப்பனாகும்!"**

6. "ஏனாய்த் தியமே!"

பதிலீ:- உன் வாசகம் சுதீதியமே! உங்களுக்காக **உலகமாய்த் தியமா தோம்!** சிலகாவம்

அயலுக்காக, **அவன்** (கண்ணன்)

பைத்தியமாறே! உவதின் அனைத்து
பக்தவ ஆன்மாவுக்கும்
பாபசாபுபைத்தியம் ஆமாம்!

7. **உய்யு** / உய்யுதே தான் சாம்பிடுகியா?

பதிலீ: - உய்யுஎன் றுவே மகீடுக்களது எனப்பொருள்படு
 யாம் அதை **தேனிமதுரமாகவே** **ஞானமாகவே**

கருவதரலீ, நெசாஸ்யுதீ உய்யுதீ இவீ, சய்யுதீ இவீ!
 என் றிசியில் அனைத்து: **மண்ணே!**

8. **சோறு** / தின் கிளியா? உய்யு எதுவுதீ தின் கிளியா?
 (உய்யுருள் **மவம்**)

பதிலீ: - **உண்டா மலமாம்!**
 என் பதயோன்று, **எவ்வோருதீ மலமே உண்கின்றனர்!**

அதாவது மலமே மண், மண்ணே மவம் / மண்ணே உடல், உய்யு
 மண் / உடலே வினை, உய்யு உய்யு / வினையே கிணை மாணாது.
 ஆனனமரணமே வினை / ஆகவே நமீ மலமாயி மண்ணே வினை
 ஆய்தால், அது சோறுஎன்ற ஆதாமம் ஆய்தால் அதை யாம்
 ஆதாமமாக (வினையாக) உய்யுதீ. **எல்லாம்**
ஒன்றே என்ற அதாவதவே உய்யுதீ: **அது!**
 ஆகவே கிருகீ தினே!

9. கம்படி **“ஊர், உலக, சூழ்ப்பதற்கு!”**

உதவாத **“உதவாத கறையாத”** லாடிலி டாயே?
 உதவியாத

பதிலி:—உன் வாசகம் ஓர் நிதியில் **“உண்மையே”!**
 ஓர் நிதியில் **“வாய்யே!”**

“உதவாதவன்”:—உன் உலக நாம மே
 குண தேரவுகளைக் கு, உதவுக நிதியிலி கருத்து கொண்டு,
 சொந்த, பந்த, பாச, உணர்ச்சிக் கு (விளக்க குக்கு)
 உதவி செய்த, துணைமரண விருத்திக்கு, **(வினாசுக்கு)**
 உதவாதவனே!

“உதவியவன்”:—உன் உலக நாம மே
 குண தேரவுகள் உலகி டியாயண்ணி, சாமானிய குருவாக
 கருத்துகொண்டு, தருவிசுரண **“ஒழிக்காத”** போதனை
 குழைதரீமல், குவதரீமல், பதிதரீமல் பதவதீதரீமல், பாதவதரீமல்,
 அலைகள் போதனை செய்த, **“உதய்வமாக”** கருத்து கொண்டு
 உண்மையாகவீகி, அளவோடு கொடுத்தல், நிதி கண்டு எடுத்தல்,
 தோற்றியும், தோற்றமலும்!
 திடமறை தாய்போல் கருத்து கொண்டு, நம்பியவர்களிடம்

2
ஓர் ஓரமாக ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு

‘அதர்’ (பரமொபேதிஸியர்)

நிஸயல் ஓர் மைத்தியமாய் நடித்துக்கொண்டு

‘ஸ்திரூ’

நிஸய நொலிவாமல் நொலிவு;

காட்டியும் காட்டாமலும் வந்தகாரியத்தை அதிசயத்தை யுடன் மடித்துக்கொண்டிருக்கல் **‘உதவாக்கரை’**

‘உதவ அக்கரையாண்ட’

ஓர் மைத்தியமாக சஞ்சாரம் செய்கின்றேன்! அகமேயமாய் அஸத்தியத்தின் நிஸயில் **‘யாம்கிஸி’**

ஸத்தியத்தின் நிஸயில் **‘யாம்கிஸி’**!!!

10. **‘யாண்ட, அ-ஸம், சூடு, சாரீ, ரோசம்’** அற்றவையும் **‘ஜடம்’** தாது???

பதில்:- நாமீ அளவும் **‘நாமஸூபகிஸி’**

‘ஜடமே’!!! கிஸிசந்தேகமே கிஸி! ஆறல் அந்த ஜட

நொலிபத்தை தனதாகவாய் நொலியும் அந்த **‘மாயா’**
‘மனத்திரூ’ குணதொடங்கிள்
ததான் நி. நொலியும் **‘உண்ட’** என தம்

2

தற்பின யாஸீ ஏறீறுகீ கொணீடு அஸீலஸீ
படுகிறது! இந்த சரீரமாகிய ஜடபொரு
பம், வினயிஞலீ தோணீறி, வந்தி, அருந்தி,

மாறி, மறையுமீ, தனிமையதே, கிது நாமலீஸு
நமகீஞமீ அஸீல, எணீற திட உணரீ யோடு,
அருபிபது வே ஞானமீ. இந்த ஜடசரீரகீதை, தனதாக பாலி
செய்யுமீ இந்த மனமாறது, நீசொல்லுமீ மான ஈனடுசுரீஸு,
ரோசமீ, வலகமீ, வலகை, கிணைகீ **உதறி!**

விடீடாஸீ, நீயுமீ அதயாகவே அருமீ பாயீ. கிந்தகேள்வியுமீ
உணகீடு வரமாரீகீ கிஸீலவாமலீ போயீ விணீ.

“மண்ணிற்சூ” மெலெபொசானீன கேள்வி யொருந்திது

“மாயாமணநிற்சூ” மெலெபொசானீன கேள்வி யொருந்தியீ.

தாரணமீ, அப்படி தனகீடு எருகீகீ கொண்டரலீகாரணே,

“உலக கியகீகம்” அருகீக அடியுமீ?

“வினாயருக்கமம்” உண்டாக அடியுமீ?

அங்குநமீ **“இறைவனுக்கும் முந்தாதாழிஸீ”**

செய்யுமீ அடமீ உணீடு? நீயுமீ அப்படி கேள்விமய
கேடீ கயுமீ அடமீ உணீடு? குகீகீகைகரே மெலெபொசானீய
மான ஈன, சூடு, சுரீஸு, ரோசமீ, வலகமீ, வலகை, கிணைகீ
கிஸீலயாகலீ எந்த கேள்வியுமீ அதனீ படுறமீ கிஸீல வயனீற

மரமாரணமாரகீசீ சொல்லவாமீ! **சு**
ஸீலவாமீ ஓனீடுற!
அதுநவமீ! **பாபா.**
அதயாகமீ! அதீஸீ! கிது ஸகீதியமீ! ஸகீதியமீ! ஸகீதியமீ!!!

1. "மறக்கவேண்டிய"

குழந்தைகளை!

முதலில்

நாமரூபங்கள் மறந்து பழக வேண்டும்.

அந்த நாமரூபங்கள், நாம் நம் முடைய, தந்தை

மனதிலேவதான், வைத்தோமே தவிர, அவைகள் எங்க

ஏக்கு, அன்ன மெய்நிருவர்கள் என சொல்லவில்லை!

அந்த நாமரூபங்கள் மாற்றி அழைத்தாலோ அமைதி

தாலோ, அவை அவைகள் மறுக்கப்போவதில்லை. இதிலிரு

என்ன தெரிகிறதென்றால்? நாமரூபம் தாங்கிய ந்து

அனைத்தும் **"மறந்துபோகும்"** அன்றியாவில்லை

என்றும், அவை அனைத்தும், திறைவறல் நமக்குக்

கொடுத்த, விளையாட்டுப் பொருள்கள் என்றும், அதை

விளையாட அனுமதி உண்டென்றும், **"உரிமை"**

கொண்டாட அனுமதி இல்லை என்றும், உறுதியில் நிலிக்க

வேண்டும் அப்படி விளையாடியும், அதை உரிமை

கொண்டாடியும், கோடானுகோடி ஐன்மா எடுத்து

விட்டோம் என, உறுதியுண்டு **"உரிமையுள் திரிவாமை"**

விளையாட்டையுள், குறைத்து, குறைத்து, குறைத்து,

மறக்க வேண்டும்! நாமரூபத்தை மறக்க வேண்டும்.

அதன் குணத்தோடு வங்களை மறக்க வேண்டும். நடந்த

சம்பவங்களை களவாக மறக்க வேண்டும். கேட்ட

குற்றம், குறைவார்த்தைகளையும் மறக்க வேண்டும். எதிர்

விருப்பம், வெறுப்பம், வராமல் மறக்க வேண்டும். தீது

செய்தவர்களை காணும் போதும், பகைமை கொள்ளாமல்

திறைவறின் குடிநூதயாக, காணும் நிலையில் அனைத்து

குணத்தோடு வங்களையும், மறந்து பழக வேண்டும்! *சுயமன*

2 இறந்து போகவேண்டும்

எம் சிசுக்களே!

முன் கூறிய நிலையில் டுறக்காமல் டுறத்துப் போக முடியாது. டுறத்துப் போகாமல் **நான் இறந்து சூலவன்** (நாம் ஆதம் சொசுயம்) ஆக முடியாது! எம் பதி உடனடித்தடிகள் சொல்லுங்கள்!

உள்ள விரிந்த காயம் உடைந்து கருக்கொள்ளும், முன்பே; **நான் இறந்துபோக**

நான் உருவது எக்காவம் என்றும் மேலே கூறிய கிந்த நான் என்னை என்னுடையது, கிந்த சூன் ஆம், எண்ணம், சொல், செயல், இம் இன்றியும் கிறக்க வேண்டும். கிங்கு டுறந்தாயும் டுறந்தாயும் கிந்த நான் கிரும்கி எழுவாய் மிவிடுக்கிறது என்னை முழுமையாக கிறக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தி சொல்லித் தகைகள் னைமே ஓர் நிலையில்? 99

“மேய் போல்கிரிந்து? விணம் போல்கிரிந்து? பெண்ணை தாய் போல் எண்ணி, தவம் முடியுமது எக்காவம்? என்னை சொல்லுங்கள்! அதாவது எந்த குண கோஷங்களுக்கும் அல்லாமல், எதிலும் **விகாரம்**”

கோரநிலை அல்லாமல், **வியைகாராங்களில்**

பிரச்சனைகளில் சிக்கிக்கொள்ளாமல், சாதனை செய்யும் ஆனால், **காமவசியில்** / திக்கிக் கொள்ளாமல், **நடையணாம்** / போல் விரியின் சஞ்சாரம் முடிந்து திரும்பி

ஏதாவது இயன் முக்திக்ரீய் பெற வேண்டும்! கிறந்தலோமே நிலை தூவ சஞ்சாரம் நடவையுமே போலே துன்பயமாய் சமைய வேண்டும்! ஆஹம்.

“முடிவு”

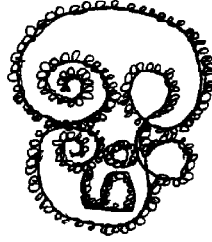
“ஓம் நானக்குழந்தைகளே”
 “அதன் கருணைமையினால்”

சுமார் நாளுக்கு ஆண்டு காலமாக உங்கள்
 அன வருக்கும் என்ன கொடுக்க வேண்டுமோ,
 அவை அனதீதம், **“பரவுணர்வுக்கு”**

ஒதீயீக அயலாகவே கொடுத்துவிட்டோம்!
“அதன் காரும், எழுதுகோலும்,”
 ஒயீயைக்க **“முடிவுக்குத் து”** வாழும்??????

“எஸ்ஸாம் நியே”!!!!!!
“எஸ்ஸாம் ஒன்றே”! அதுநஸமே!
“அது சுகமே” (அது சியம்) அதுயாமே!
“அது நியே”!!!
உன்ஸத்தியம்!

சு
 யாயா.

“ஸ்ரீஸ்தக் குரு திருவடி துணை!”
 “ஸ்ரீபகவான் ஹரிக்கீதம்”
 கலிதோஷ கலியுகாஷ ஹக்கீதம்,
 நடந்த ஓர்சம்பாஷணை!!!

“அஸிபின்” சொடுபமாண, “அஸிபின்”
 குடிவியம்; ஆணந்த” சொடுபமாண,
 “ஆணந்தாஸிரமம்” ஆணந்த
 எம் ஆணந்தக்கீதநதைகளே!

கண்களையும், காதுகளையும்,
 னையி, வாகீதையி (நூலையுமி)

அடக்கி நவமாகவே பார்க்கவும், நவமாகவே கேட்கவும்,
 நவமாகவே பேசவும், தந்தையின்மேல் உதவையையா
 “அஸிபின்” உள்ளடே, “ஆணந்த” [குறி]
 அண்டுகிற சொடுபமாகும்! ஆணந்தக் குரு சொடுபமாகும்!
 உவ்விரண்டுகூட கிணந்தாஸி பிறவாதிபையாகிய
 ஜீவன் குத்தியாகும்!

இச்சம்பவம் நடந்த உலகம்: "பூவேத
மம்!"

உம்: "கலியுகத்தின்
"ராஜ தாபாரி!"

பங்கேற்போர்: "புருபகவான்,
"மூரீ" "கலியுகத்தின்" (சண்டார) "மீந்திரி"
(சாமத்தரோகி) "தாபதி" (அடாயடி) "சேவகன்!"

(கொள்ளித்தேர்) "சுபையோரி" ஆடியோர். சமையல்
பகவான்பிந் ஹரி பிந் ஹரி ன் னமா கிருர். "ஸ்வயமாக தோன்றவில்லை"
கிரியில் ஓர் வெள்ளைவந்திரம். உலகம் போர்த்திய ஓர்
வெள்ளைவந்திரம். கருகையிலும் எதுவும் இல்லாத நிலையில்
வலக்கரத்திலும் "நம்பும் அன்பர்கள் காப்போம்"
என்ற நிலையில், "ஓர் காவகம்" (ஓர் காப்ப)

ஓர் "பரமஸாதுவாக" வந்தார் எம்பிரய.

அறையோரும், பிர முகர்களும், மந்திரி, அரசன் கலி,
ஆகிய அனைவரும், "அவர்களை அறியாமலேயே" (புருபகவான்
மாயையாறி) எழுந்த மரியாதையுடன் வணங்குகின்றனர்.
(சுவலிதடி களை இச்சம்பவம், தலி தோஷம்" உடனே அவை
ரையம் ஆட்கொள்ள, அனைவரும் அமர்ந்துவிடுகின்றனர்.)
கலி! கிடைத்தான். மருமருள அழித்தான், நான் என்ன
செய்தோம்? என்ன செய்வம் போ கிரும் என செய்வதறியாது
கிடைத்தான்! "கமக்கே உரிய தோஷ
மற்றிதையால்" சூதா ரித்துக் கொண்டான்
புத்தயை, ஸ்ரீஹரி யைத் தெரிந்தான், (புருபகவான் தெரிவித்தான்)
"இடி, இடி, இடி" யென சமையே அதி ரச்சிரித்தான்.

2

கலி:— ஓஹரி! உனக்கு ஆசனம் கொடுத்தது கொளவிக்கீ கூடிய அளவுக்கு "எந்த அந்தஸ்தும்" உனக்கில்லை. எங்கள் இனத்தவர்களின் **குயஸைம்!**

உன்னிடம் அனுப்பிரமாணமும் இல்லை.

எனக்குணத்தை (வஞ்சகம், சூழ்ச்சி,

பொருமை, பேராசை, கள்ளம், கபடம், விரோதம், குறோதம்) நீ உற்றுக் கொள்வாயா? உனக்கு சரிசமமான ஆசனம் கொடுத்து கொளவிக்கிடறேன்!!!

ஸ்ரீஹரி:— (கவகவென சினித்துக்கொண்டே) அப்பா!

கலியுருஷா! உன்குணம் எமக்கு வராது.

எம்குணம் உன்னைச் சாராது. மேலும் உன்

இனத்தவர் எவரேனும், எம்மைகாண முடியாது.

நீயே எம்மை **உள்ளாயடி!**

நானோ முடியாது. ஆனால் யாும் உன்னையும் அறிவோம்.

உன் அச்சியையும் அறிவோம், அதன் கால அள

வையும் அறிவோம்.

கலி:— அது சூத்தம் மொய். ஓஹரி நீ சர்வகீருன் என்பது

சூத்தம் மொய். எப்படியென்றால், இந்த என்னுடைய

யுகத்தில், எல்லா ஜீவர்களுக்கும் நாம் **நானே**

ருத்து ஆட்சி செய்கேன். **என்னையல்லால்**

எந்த காரிய ஒத்தடைவாது. கதை நீ உணர்வாயா

மல்லையா?

ஸ்ரீஹரி:— ஆஹா! ஆஹா! அனாதம் அறிவோம். நியை?

சர்வசக்திமான்! (அந்தர்யாமி அல்ல) என்பதை

யும் அறிவோம். **நான்/என்னையல்லால்/என்னுடைய**

என்ற உன் குணம் உள்ள அனைவர்க்கும் "நான் அப்பதி",

என்பதையும் அறிவோம்.

நான் எந்த “**சுவழம்**” அல்ல. நீ

“**குலத்தை** மட்டும் காண்பாய். அதாவது
“**நாமடுபத்தை**” மட்டும் காண்பாய். **என்**

“**குணத்தை**” நீ காணமுடியாது. **என்**

மன்கோர், **10, 100, 1000**. தவகர் என தோன்றினர்.
அகுலவசம்பந்தம். ஆகவே அக் குலங்களை நீ கருவறுத்தாய்.
ஆனால் எனக்கு **1000, 100, 000** என்று “**குலமாகிய**
தவகர் கில்லி”

“**நான் குருதி**” (கறத்த) சம்பந்
தம் கொண்டவன். இப்போது நீ என் தவையை அறுத்தேர்,
மார்பைப் பிளந்தோ, என்னைக் கொல்ல முடியாது.

ஏஹரி! கிதை உணர்: “**நான் துளி**
மணிதூள்லை”

“**புத்தறும், பாமாறும் நானே**”
“**யோக்யும், போக்யும் நானே**”
“**சாதகறும், சாதக்யும் நானே**”

என் அய்யாவியான ஹரியே/கிதை உணர் வேணீ மும்.

நீதீர் பக்தனை யோ, யோ கியை யோ, சாதகையானையோ,

அழிக்கமாட்டாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ

சொல்லும் அவர்களிடம்

“**ஓர்சா**” **மது/மாத/குது**

என **ஓர்சா** குமமாக புருந்து, அவர்கள் ரத்தத்தில்

கவந்த, அவர்கள் “**குணங்கள்**” கொடுப்பேன்” என யுகத்தில்,

(இக் கலியில்) **காம காஞ்சன்** (பெண் பொன்)
என்ற பாயல்

ஆசையில்லாதவர்கள் எவருமே இருக்க முடியாது. இருக்கக்கூடாது. இதுவே “**எளிசட்டம்**” பந்தன அம்சரி, யோகியா அம்சரி, சாதகன அம்சரி, அயனிடம் **அனுப்பிடுமான மாசு**” அருந்துவாடு வேண்டி அவன்

“அறிவை கெடுத்து” **அவனே நானாக! நானே அவனாக!**
கரியாக / ஆக்கிவிடுவான். நீ என்னை அழியாதால், அந்த பந்தனையோ, யோகியையோ, சாதகனையோ **தூவங்கள்** அழிந்தே யாகவேண்டும்.

1. நான் வரம் வந்தவன்! நான் வரமாகவே இருப்பவன்!
 2. எந்த சக்தியையும் வேண்டாதவன்! அனத்து சக்தியாக இருப்பவன்!
 3. உன்மாய் என்னிடம் பலிக்காது! நானே மாயையாக இருப்பவன்!
 4. உன்மூடைய சக்தியும், கதை கதை கார வேர, அந்திர, ஸஸ்திர வித்தை யார வேர, வேறு எந்த ஆயுதங்களாலோ, வேறு தேயர்கள் மந்திரம் வேர்களாலும், என்னை அழிக்க முடியாது. ஆகவே உன் அன்பர்களும், உன் நாம இயத்திர வேர, ஹரி நாம பஜனை கோத்திர காரியம், மந்திர ஜபங்களிலும், என்னை வெல்லவாம் என எண்ணுவாம். **அது முடியவே முடியாது.**
 காரணம் :- எந்த பந்தனும், எந்த யோகியும், எந்த சாதகனும் யானும் என்னுடைய பிடியில் **பெண் பெண்** (பணம்) கறை கரண்டி விடுத்து தப்ப வே முடியாது.

என்னதான் கரும் சாதனை செய்யவதாக இருந்தாலும்,
மணி, பெண், பெண் / உம் மூன்றையும், தொட்டே ஆகவேண்டும். “**கிழை மூன்றும் என் சொ பேமானும்**” இம் மூன்றின் சொ பேமான என்னதே தொட்ட மருகிணம். “**நான் ஆவகாவ விஷம்போல்**” அவர்கள் தீண்டியே தீருவன்.

2

“ஒருகுடம் பாலில் ஓர் துளி விஷம்”
 எப்படியோ, அப்படி அவர்களுள் மடுத்த
 அலர்களே நாசம் செய்து விடுவேன்.
 கனி **ஹரி** நாமாகோ, **ஹர**
 நாமாகோ, சொல்பவர்கள் கத்சுதோ
 கதிதான். அதாவது அரோஹரா தான்!!!
 கனி திரிகர்த்தாகங்களாகிய உங்கள்

ஜம்பம் பலிக் கரது.

ஹே ஹரி! உன்நிலை இப்படி பரிநாமமாக முடிந்து விட
 டேது பாவம் உன் பாடு இவ்வளவு தேவலமாகப் போய்
 விட்டாயே என ஏனாமாண பரிநாசம் செய்து சிறிதேனான் கவி!

ஸ்ரீ ஹரி:— (ஆறும் ஆறுவ வாக அரித்தான் எய்யமு)

ஐயா! கவிதேவா! நீளவராலும் சிறுஷ்டிகைப்
 பட்டவனும் அல்ல. உனக்கு சொடுபமுடி அல்ல.
 “நீ குணமாய்மாவனே” உனக்கு **ஆதிசயம்**

ஆறல் **அந்தம்** உண்டு. அதையுடைய அந்
 போடும் மனையேனே யுகங்களிலும், உன் குணம்
நாமபேவீரியசக்தியாக!

தோன்றியதால், யாழல் எம்மாயா காரியத்திலும்,
 பலவித நாமபேவீரியத்திலும், உன் குண சிசயம்
 களையும் கெட்டுத் தோம். ஆறல் கந்த **யுகம்**

உனக்கே உரியதாகையால், “உன்னை
 விட்டுத்தான் பிடிக்க வேண்டும்” யாம் உன்னைப்
 பிடிக்கும் விதத்தை, அப்பறம் சொல்கிறோம் (என

ஸ்ரீமகவான் தொடருள் முன் கவி கடைபிடித்தான்)

எம்முந்நகைகளே!

உடனே எம்முந்நகை! துமாயா ஜாவத் தை கட்டி ஸாந்திசெய்தான் எப்படியென்றால்? :- (சுனித்தநிதியில்) அடேடே! கலியுகச்சகீரவரீத்தியான தேவதேவனே! ஸாந்தி அடையாயாகும் ஐயா! கலிதேவனே! நீ ரொம்ப உத்தமமானவையிற்

உன்னிப்பற்றி எமக்குத் தெரியாதா என்ன? இனிமீத உன் யுகத்தில், மக்களின் வழியாடு எவ்வாறு உன்வசம் தானே! இனி எங்களுக்கு, (பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், முருகன், வியகன் அம்பாள்) எவ்வாறு ஆவயம் ஏது? எங்கள் வந்தனம் வழியாடு தான் ஏது? எவ்வாறு கூர்ணித்தீர்வீ போகும்! இது தெரியாதா என்ன? இனி பரிவார **(காவலி எதய்வ)**

வழியாடுகள் தானே நடைவெறும், இது தெரியாதா என்ன? **“பலியுடைகளுமீ”** (மதுமாடு) **“ஆடயம்”** **“கூத்தாடயம்”** **“வெறியாடயம்”**

முதலிய கோதமாண வழியாடுகளை நடைவெறும், இது தெரியாதா என்ன? கண்டிப்பும், நண்டிப்பும், பழியாபங்களும் வெகு, **“மதுவெறியாடயம்”** உன் ஆவயங்கள் கவகவீ பாகி, ஆடிப்பாடிக்கொண்டாடி, இந்த ஆடயம், அருள் வாக்குமீ கல்பியென்றால், அது **“சாமலிசீ”** அது **“புளையிசீ”** அது **“கோயிலிசீ”** என அமர்க காமப்பட்டு, உவகோர் **“உன் னாயே”** கொண்டாடி மகிழ்

இது தெரியாதா என்ன? முன்வல்லாம் சீதை அடக்கி, பவ ஆயிரம் வருஷம் தான் செய்த தால் தான் இனிதரீத்தாக்கள்காணவாம். ஆறல் இனி உன் யுகத்தில், **“மதுவை”** திருந்தவையே, ஆடு, கோட்டியை, உன் முன் அதுதான் வைத்தால் போகும்! ஆடாடு ஆடமென்று அம்! பாடாடு பாடமென்று பாடு! அயல்யம் தீ அங்கு உருவம்

2

யொருருக்காக அருள்வாகீஞ்சு சொல்லாயி
நீளைய முறையில், இவருவாக காட்சியும் கொ
டுப்பாய்! எனியமுறையில் காணும், கவியு
மேலாநாயாவருயி

(கிப்படி கூறிக் கொண்டிருக்கேபோதே **வே!!!**
கலியின் உள் ளம் குளிர்ந்தது. சாந்தியானான்
ஸ்ரீ பகவான் அருகில் வந்தான்.)

கலி:— (நம் கலிஸ்ரீ ஹரியினீயு கமுறையி லீட யநீதய
போதன். கலிஎன்றவே **குறிப்புக்கி**
என்ற தந்நபடுமைதானே?) ஹரே ஹரே ஹரி!

ஹேஹரி! ஆகா! ஆகா! என்னிப்பற்றியும், என்
ஆட்சியைப்பற்றியும், நான் அருள் வந்துகூ
வல்லமையை பற்றியும், எத்தனை விநிவாக சொல
கியும்? எத்தனை ஆகா கச் சொல்கிறாய்? கிப்படி
சொன்ன உன்னை நான் யென்றும் கையதாக அதுயி
மாட்டேன். தகுந்த சன்மாணம் கொடுத்த உன்னை
கொளற வியேன். என்ருளமே **புரியம்**

தானேமீதியையும் நாளை சொல்லிவிடுகிறேன்.
(குடிநீதகளை (எம்மியு அயனை சொல்ல வைத்த விட்டான்)
அயன் குணமும், ரிசய் கையும்,

அயினு அறியாமவேயே வெளியாயின. இங்கு நம்கலி
டர் **புதுமையாக** ஆக்கப்பட்ட விட்டான்.

என்றே சொல்லவேண்டாம். **கலி மின் தோஷ**
குணம் அனைத்துமீ வெளியாயின. அதாவது நம்
விண்ணுமாயையில் கொன்றது **தோஷ குணமாணம்**
தாமே வெளியாயின.

தலி அவன் அறியாமலேயே சொன்னான்.
கலியுகமணி வாக்கியம்!!
 “மந்தைய ஓன்று யுகங்களிலும்,
கிருஷ்டியினால்” (பார்வையால்)
சுருஷ்டி உண்டானது.

(கலி) யுகத்தில் “ஆண்வணர் சேர்க்கையினால் சுருஷ்டி உண்டாகிறது! கிடைமாற்றமோ, மலுக்கமோ, விவக்கமோ, எயராஷம் முடியாதும் இதன் விளைவு என்னதும் என்னால்?

1. ஓர் ஜீவனின் கிரக்தம் (சக்தி) அடுத்த ஜீவனுள் செலுத்தப்படுகிறது. இதனால் “சுத்தமானமனம்” தூக்கூண சொப்போத உடலுக்கு உண்டாகிறது. இதனால் உயர்கருக்கூ **காமம்** தோன்றுகிறது!

2. மெய்யம் கந்த சேர்க்கை “குறியிடீடகாலத்தில்” நடைபெறுகின்றமையினால், “ஆத்திரம் அச்சமம்” கிபை காரினால் **வேகம்** தோன்றுகிறது!

3. மெய்யம் மெய்யம் ஒருவருக்கொருவர், “கிம்புணுகள்” பகிர்ந்துகொண்டு, பேசி பேசி விளக்கம் பெறுவதனால், ஆத்திரம் அச்சமம் ஆயேசுத்தின், பட்டபயினால் அயர்கருக்கூ **குரோகம்** தோன்றுகிறது!

4. ஆயம் மெய்யம் பேசும் கால மெல்லாம், கிச்சேர்க்கை மையே பேசுவதால், கிம்புடி நமக்கு நடைபெறவில்லை யே என்ற “ஏக்கத்தினால்”, **லோபம்** தோன்றுகிறது!

5. மோககாவங்களிலோ, சிசுவையினிற்றில் தாங்கும் காவங்களிலோ, உண்பது, உடுத்தது, அணிவது, பற்றிய “சிறிநினைப நுகர்ச்சியை யே” விமர்சனம் பண்ணிய பேசுவதனால், **மோஹம்** தோன்றுகிறது!

வாதகரணம்

2

6. மேலே சொன்ன இருகாலங்களிலும், ஈ. பம்போது, குடும்பம், குலம், தோது, கிராமம், கிராமத்திலும் கிராமத்திலும் வாழ்ந்ததையால் அங்கு **“முகம்”** (ஆதியம்) மேலும் சரிந்தபோது வந்தவர்கள் கிடைக்காத “மொத்தம்” உண் டாடும் போது, அங்கு கிடைக்கமா? கிடைக்கா? என்னும், நடக்கமா? நடக்கா? என்னும்? மொத்தம் கெட்டு விட்டால் உண்டாகாது. **“மொத்தம்”** என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது.

“இவை அனைத்தும் கருவுக்குள் அருந்து, கருவின் வளர்ச்சியில் அருக்கும் “சுகமை” பாதிக்கிறது!”

ஆர்சிசு கருவுக்குள் அருக்கும் போது, அந்தநாயின் மூலமாகவே, அச்சிசுவுக்கு ஆகாரம் பரிமாறும் படுகிறது. அந்தநாய் தனது காலங்களில் உண்பதற்கும், சாய்ப்பின் சுவை பந்தம், பாசம், காசம், குரோதம், விசேஷம், கோபம், மனம், அசம்பாவிதமான “வாழ்ந்ததையால்” “தயாளானவர்களிலும்” ஈ. பம்போது தாய் உயிர்நீர் வேயே, **“கருவிலேயே கலிதோஷம்”**

திணிக்கப்படுகிறது. அச்சிசு குறியிட்ட காலத்தில், கருவை விட்டு வெளியே வருகிறபோது, அங்கு **“மொத்தம்”** அடைந்தாக்குகிறது. அந்த பயத்தால், அக்குழந்தை வீர வீர என்று அழகிறது. அந்தக் கேட்ட பாட்டி, மந்தம் உறுவினா, அதுபசி யால் அழகிறது என கூறி, “சக்கரை ஜவம், தேன்” கிராமம் **“சேனை”** என உறுத்திவிடுகின்றனர். இங்கு **“கலிதோஷம்”**

வேகமாக ஆரம்பம் ஆகிறது. இதில், **“காமம், கோபம், பசி”** (அடியிதில் ஈரிச்சம்) ஆதவிய்மை உண்டாகிறது!

2

மேலே கூறிய கிம் தீண்டும், பவவந்தமாக
 "தலிதோடிமாக" துணிக் கப்படுகிறது.
 திதைத்தான் எம்பட்டிணத்தடிக்கள், ஓர்
 பாடலில் சொன்றார். அது/ஸ்தீதிய வாசகம்.

**அண்ணியிடக் அடி
 வயிற்றிலே** என்றார் அங்கமாக.

அடுத்த அக் குடிநீரை கவ்விக் கூடம் போகிறது. அங்க
 "ஸ்தீதியம் பேசவும், தர்மம் செய்தியும், திவைகளின்
 அடிப்படை **வழக்கம்** கற்றுத்தரப்படவில்லை".

மாறாக
 ↑ படம், பட்டம், கட்டம், சட்டம், என "கலியுகதோடி நாகரிக
 படிப்பி" பட்டம், பதவி, அந்தஸ்து, கொள்கை, பேர்
 புகழ் இவற்றின் சீலமாக, **புணமோஸ்தீ**

அதிகார ஆதிக்க வெறியும்

புகட்டிப்பட்டு, பட்டம் பதவியை, மேலே மேலேயே
 எங்கே அதுந்தயோ, எங்கே விழுந்து மனிதன் நாசம்
 அடைகிறான். அந்த "ஆடம்பரத்தை" **(அழிவை)**
 வாழ்க்கை என்கிறான் மனிதன்.

ஒளையின் தீதுரையாகிய, அன்னியம் விதாவும்,
 முன்னறி தெய்வம்! ஆவயம் தொழுவது சாலவும் நனியும்!
 ஈயார் தேட டைதீயார் கொள்கை! தந்தை சொல்லிக்
 மந்திரம் கில்லி! தாய் சொல்லுந்தால் வாசகம் கில்லி!
 என்னும்! அறம் செய்ய விரும்பும்! ஆறுவது சினம்!
 இளமையில்கல்! ஈயது விலக்கேல்! ஐயுடிலு உண்!
 ஊக்கமது தைவிடேல்! கூடா நடையு கூடாது! என்னு
 தெய்விக அறிவுரைகள் மறைக்கப்படுமும். மறைந்து
 விட்டது, திதுகலி தோடி மனிதமயாகும்.

2
 தலிகோஷமணிமையால் நடைபெறு ம்
 அனர்த்தங்கள், எப்படி இருக்கும் என்கும்
 பெற்றதானைய மகன் பெண்டா ஆவான்,
 பெற்றமகளை தகய்மணி பெண்டா ஆவான்
 அண்ணன் தங்கை, அக்கா தய்யி முறை
 தவறி, உறவு கொள்வார்.

பிறப்பால் குவம் அல்ல, குணக்கால் குவம்!
 என்ன பெரியவர்கள் வாக்குமாற்றி, தலிகுணக்கால்
 குவம் கெடும், என்ன நிலையில, **நசுறாக**
 அருகே மனிதன் குணக்கால், **நசுறவான்**

“முரியோரை மதிக்க வேண்டிய நிலை மாற்றி மதிக்க வேண்டிய நிலை வரும்! மதியாமலாயானது அன்பாமல் அறியும்.”

சுதீவ குண தேவ தெய்வங்களாகிய, சிவன், விஷ்ணு, விரையகன், மூருகன், கண்ணன், ராமன், பாரிவதி, வசுதேவி, சரஸ்வதி, அயர்காரின் சூறைய அபிஷேக ஆராதனை வரபர வரக் குறைந்து குறைந்து குறைந்து நின்று விடும்.

தாயல் தெய்வங்கள் (பரிவார தெய்வங்களாகிய சிவதெய்வங்கள்) “தோடானுதோடி உண்டு” அனைகரு கீடு பல்புறைய, பழிதீர்க்க காவுகொடுக்கல், குவல், பில்லி துளியம், அடுத்தக் கெடுக்கல், மை தேலி, மசிய தேலி இப்படி பவமவ கொடுமைகள் ஆனந்தமாத நடைபெறு ம்

புலி கொடுக்கவும்! **புலி** வாங்கவும்!
புழி தீர்க்கவும்! பழிபாபதீகிற் கு அஞ்சாத நிலை புலி, அதி உகே மாணநிலையில, வெறியாட்ட நிலையில,

“குடி ஜனங்கள், குடிக்கம்”

இனங்களாக மாற்றி (மது வெறியர்களாகி)
 தலி ஆடிகொள்வான் என்பதை சந்தர்ப்பமாற்றி, தலி **ஆண்டுகொள்வான்** என பெருள் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த "பலியுழையும்", "மதுவெறிசாமியுட்கூடும்", "கோரவழியாடல்"

முறைகளும், எம்படி கியங்கூலீ என்கு லீ? குறிசெல்லுதல், கோடாநீகி அடித்தல், பாடல் போடுதல், அருள்வாக்கு, நவகீரீ சாநீதி, சிறப்பியுதை, மைவேல், மாயவேல், மயான மூதை, மாந்தீகவேல், செய்வீ நையத்தல், செய்வீநா எடுத்தல், புகழிசா சோடு உறவு கொள்தல், ஏயல், மிலிவிடுனயம், மேய்மிடி கீகசீ செய்யது, வி அம்மேயை ஒட்டுவது, அதவிய **அடாவடித்தனம்** மூதகரீ சிறப்பாக நடைபெறும.

கற்பழய்ய, அதலை உவகமீ அடியும, கொள்ளி, கொடீ, டகாவு, மது, மாது ஆட்டம், சூதாட்டம், நமீகீதை மோசம், குருவ குக்கொடுவரீ குருவமீகரீநிரீ மூவமாக்குதல், பட்டபாவத்திநீடு அஞ்சாமை, பெரிய வரீகரீ நிதிக்கீதல், பக்தரீகருக்கும், சாதனையாளரீகருக்கும், சரீவசதா தேடிப்பிடித்து துன்பம் கொடுப்பது, அதிகாடம், ஆகிக்கம்

மது இளைவறி அதவிய கொடு செயல்கள் சரீவ சாதாரணமாக நடைபெறும.

இக்கவியிலீ மறைபு உறவரகீ குறையுமீ செய்யுமை கிராசு உரிநா நிலம் மறை நிலமாக மாறுமீ. அனீயுருமீ அனீதேரீ, "மாதமீ மூம்மாநி மொழியும்" என்குரீகரீ. அம்மடி யே நடந்தது. கினிசுது மொய்யாகி எம்படி அடியும் என்குல், "மாதமூம் மாறி மறைபு மொழியும்" என்குகி லிரும். மறைபு சீராக மொய்யாகி குமீபதற்கு காரணம், அது தேவரீகரீ காரியம். தேவரீகருக்கு யேள்வியிலீ கொடுக்கும் **அவியஸ்** (அகதி) தான் அவரீகருக்கு உணவு. அது கினீயு நடைபெற விலீ சிவகூடும் நின்று விடும். அது எங்கும் குறைபடி நடைபெற விலீ சிவகூடும் கினீ

2
 நடந்தாலும், (ஆலயங்களிலும், மடங்களிலும், தரிசுஸ்தாயனங்களிலும்) அது "கண்துடையுக்காத நடைமெய்கிறது!" அங்குமேள்விநடந்தும்வர்கள், அங்குமேள்வியில் நமக்கு என்ன வருமானம் வருகிறது? என கணக்குமாரர்களும், மேள்வியில் மந்திரம் சொல்லும் வேதிய

நமக்கு வருமானமாக மந்திரம் சொல்லுவதில்லை. ஏதேனானே அஹம் விசுகில்வாமல், எனமந்திரம் சொல்கிறார்கள். ஆகவே தேவர்களுக்கு, மோதுமான அலிஸ்போம் சேருவதில்லை. ஆறும் தேவர்கள் அலிஸி கில்வாமல் இருக்க முடியாது. ஆகவே தேவர்கள் கரும் உனங்களில் உபஸ் செய்யும், ஸ்ரீமஹான்களுக்கு மேள்விக்குரிய மாரூர்களி ரகா குகூ, அவர்களி மேள்வி செய்யச் சொல்லி, அதைக் கிடைக்கும் அலிஸை எடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். அங்குமேள்விசெய்யும் ஸ்ரீமஹான்களுக்கும், அவர்கள் சூசாரம் செய்யும் வனங்க ளுக்கும் மட்டும், "தேவையானமதை யெய்யும்" அந்த தேவர்கள் செய்க, அது முண்ணிய நிகழ்க்கம், அம் மறைய ஆவம் நுகியாக வெளி வருகிறது. அதுவும் வறவற குறைந்து குறைந்து நிறுத்தும்பதும்.

அண்ணாமல் பானமும்

(இவரும்) பணத்திட்டு விற்கக்கூடாது. "அய்யு விற்பது மறையாய மரகும்" ஆனால் கின்று ஆலயங்களிலும், மடங்களிலும், ஆஸ்தானங்களிலும், தலகடங்களில் அண்ணாமல் மரகம் விற்காது ஆகிறது. இதன்மறையாய மரகம் உணவு விவகாரங்களில் விற்கவாம். அது தோஷம் தில்லை.

முந்தைய முன்றுபுகங்களிலும், பவலட்சம் பல ஆயிரம், பல நூறு வருஷங்கள் வரை மணிகள் வாழ்ந்தான். (நோய்நொடி கில்வாமல்)

2
ஆதல் திக் கலியிஸ் நூறு வருஷம் வரை
வாழ்ந்த மனிதன் "கலியின் கோர குணங்
களால்" தின்று எழுபது எண்பது எனை ஆகி
விட்டது. தின்ன ஆம் ஆன்னூறு நாலூறு
வருஷங்களில் மனிதனின் ஆயுள்
படிப்படி யாதகு றைந்து, குறைந்து, வந்து

16 ருஷம்

வருஷங்களில்,
அடியடையுடும் அப்படி ஆயுள் குறையும் போது மனித
னின் உயரம் "ஆ முடிமீ" தான் இருக்கக் கூடும்.

அக் காலங்களில் ஐந்து அல்லது ஆறு வயதில் "ஆணும்,
பெண்ணும்" **வயதுக்க** வந்து விடுவார்கள். பத்து
வயதுக்குள் திருமணம். பதினாறு வயதுக்குள், பெரன், பேத்தி,
களை பார்த்து விட்டு, அவர்கள் கதையை அடித்து விடுவா
ர்கள். (மரணம் எய்துவார்கள்) முன் மயல்வாய் தவட்டி
யெனும், அதல் விளக்கு என்னும், வெளிச்சம் ஏற்றினாள்
தான். திக் கலியிஸ், எண்ணி கில்லாமல் திரிகில்லாமல்,
விளக்கு தகிச்சாக எரியும். **புஸ்பு** என்கிறது!

முன் மயல்வாய் "ஆட்டுக்கல் இருக்கும், குடிவிசுற்றுமீ"
திக் கலியிஸ் ஆட்டுக்கல் சுற்று வறும், குடிவிசுற்றிது!
உதாரணம் **கிராஸ்டர்** ஆகும்!

முன்பு மரக்களை லீரும் குடிசை லீரும் சுகாதாரமாக இருந்தது.
திக் கலியிஸ், சீட்டுக் கட்டு அடுக்கி வைத்தல் போல், மேலே
மேலே மனிதன் போகிறான். கிது எங்கு போய் முடியுமோ??
முன்பு "நவதாஸியம் கில்லி" தாய், கணி, கிதுங்கு, கிறைவகை
வேகவைக்காமல் **இயற்கையாகவே**

உண்டாக்கார். நோய் குறைய கில்லாமல் ஆலோக்கியமாக இருக்கார்
திக் கலியிஸ் எதைமீ வேகவைத்த சாப்பிடுவதா ஆய்,

பயிர் செடி கொடிகளுக்கும் **“நாநிக”**

மருந்துகள் உதவிதராமையும், உணாமவன்
 வேண்டும் என்பதாகவும், அதிகமாக பலன்
 தரவேண்டும் என்பதாகவும் **“மருந்து”**
 என்ற **“விஷகூலை”** செலுத்தி

விளச்சலிப் பெருக்கி, தன்ன அபிஷேக கொள்கை
 அன்றைய மனிதன் தனக்கு எதையும் சேலிய்பதில்லை.

நாரணம் **“இறைநம்பிக்கை”**

அன்றைய கலியுக மனிதனுக்கு, சேலிய் பேருடைய சூலை
 என்ற தேசிய வாசகமாகி சேலியின் நிலையில் ஓர்

கொள்ளிக்காரனாக **“குருடாக”** மாறி விட்டான்
 நாரணம் **“இறைவன் நம்பவில்லை”**

அன்று நாட்டைப் பாசாக்கும் **“பொன்.பணம்”**

ஏது? கில்லையே கில்லை. அது தேவையும் கில்லை. எதைக்
 கொடுத்து எதை வாங்க வேண்டும். பணம் பொன் கில்லாமல்
 ஒன்றுக் கொன்று பண்டம் (வாருள்) மாற்றிக் கொள்வார்.

“பண்டப்பரிவர்த்தனை” என அழைக்க

பெயராகும். மேலும் எல்லா இடம்,
“நமது தைமயாக, பெருது உடை”

மருந்து, நாரணம்!

“தைமயாக”

அவ்வாறே தேவையானது, அவ்வாறே உடையர் முன்பாக,
 இறைவன் கருணையால் தர வேண்டுகும். எல்லாமே

நமது தைமயாகவும், பெருது உடை மையாகவும் அருந்தகால்
 உரிமையிற் பிரச்சனையாகிய **“உரிமைப் போராட்ட”**

கில்லையே கில்லை!

2

அன்று ஒருவருக்கு கொடுப்பீ, கொடுக்கல், வாங்கல், சங்கீதமாகவும், அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் கிருந்தது. ஆனால் கின்று கிருந்த கலியாள், காண்பதிலும், கேட்பதிலும், பேசுவதிலும், உண்பதிலும், கொடுக்கல் வாங்கலிலும் "ஒரே

உரிமைபோராட்டம் ஆம்.

ஆதலால் விளையும் போட்டி, பொருமை, கஷ்டம், தயக்கம், துயரம், பயம், தயக்கம், ஆதலால் விரிசீசன்கொண்ட சிவசமாதிபட்டி.

இனிவரும் காலத்தில் மறைய அளவு குறைந்து குறைந்து நின்றுவிடும். **மழைமணிமுடி**

எனின என்ற கேள்விக் குறையால் மாறிவிடும். அந்த அளவுக்கு காலம் மாறலாம். ஆதலால் நாகரீகமான விஞ்ஞானத்தால் (அதிஞானத்தால்) கடல், இலத்திரை, குடி இலமாகி உபயோகிப்பர். ஆதலால் விளையுமாம் விளைய பொருளும் கில்லாத தன்மையால், மனிதனின் உணவு **கேமிஸ்ட்ரீ**

(மாத்திரையாக) மாறும். கிளிமனிதவாழ்வு கில்லும். **எந்திர** வாய் வாக மாறி, அழிவுப்

பாணையை நோக்கி பெரு உலகமாகச் செல்லும். கிளி ஆக்கம் பாணை கில்லவேகில்லும்!! அதாவது

வியாதியும் உண்டு!

மருந்தும் உண்டு!

அதாவது **அழிவுமும்** அவஸ்யம் **உண்டு!**

எந்த நேர மும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதவும், சிதறவும், கடுகவும், வந்ததும், இருந்ததும், போவதும் தெரியாமல் அழியும் மக்கள். விளாநிலம் மறைந்த மனைநிலம் மெருவ தாலும், மரத்திறையே உணவாவதாழும் "உலம்பவம் குறையும்" ஆறாம்

எந்திரபலம் பெருகும்

அனந்தம் எந்திரமயமாகிவிடும். "சிந்திக் கெட்கிறான்" மனிதனுக்கு இனி கிரமம். அதை விட்டு நான் எந்திரமே முடிவு செய்ய வேண்டும். ஒரு திறைத்து தீவர்கள் மறு திறைத்து கோடுமோடு, ஆக்ட் மிப்பி செய்வதால் கிரணம் மோதி அழியும். கணவன் வாந்திதையை மனை விடையே, மனைவி வாந்திதையை கணவனே, அப்பா அம்மா சொல்லு தை ஆசுந்தைகளோ, இனி கெட்காது. கெட்கக் கூடாது. என்ருகி விடும். வாந்திதையார் சிதறும், வாந்திதைய கார் அர்த்தமற்றுப் போகும். ஆஸ்ரமங்கும், மடா வயங்கும், தர்மச்சாலகரும், அறையகளை நிரீமாணம் செய்வார், மடாதிபதியாகவும், மீடாதிபதியாகவும், சந்திரியாசியாகவும், தம் **புதுவீக்கும்**

பொருளுக்கும், பேருக்கும், புக ஆக்கும், தன் ஸ்தாய னத்திற் குந்தான், முக்கியத் தம் தொடுய்பார்க்களே குவி **தன்னை** அறியும் தவத்திற்கு "முக்கியத் தம் தொடுக்க மாட்டார்கள்" (தன்னை அறியும் அறிவினி உரியவர்களாக **காம்காமாக**)

தன். கிருக்கவும் ஸ்டாது கிதவே தவிருமம். அனந்த ஆவயங்கரும், மடங்கரும், ஆஸ்ரமங்கரும், தர்ம ஸ்தாய னவங்கரும், **வியாபார, விளம்ப ஆபீசர்** ஸ்தவங்க ளாக மாறும். கிதவே கவிபின் குளங்காளரும்.

2

கிறையடுளி அடையும் படிப்பை விட்டு
“குறளி” அடையும் படிப்பாகிய,
 பட்டம், பதவி, தொாரயம், அந்தஸ்து,
 என்ற நிமியிவீ;

1. பசியாற வேண்டி என் அம்;
2. பசியாற பணம் வேண்டி என் அம்;
3. பணம் உந்தாவி மின்பகவாண தேடவாம் என்று

கவிதொடியம் மாரீசியம்.

நாட்டியடி :- ஓதலிவீ பகவாணத் தேடு! பகவாண
 கிருமையாவி பணம் உரும்! அப்பணத்தாவி பகவாண
 நாமாறயச் சொல்வித் தொண்டு பசியாறு! இதுவே

“ஸ்தீதியயுக சாமிமாதம்!”

இது கனி கித்தலியிவீ கடைபிடிக்க முடியாதிலிவீ!
 மெய்யம் மடாதிபதிக்கும், மடாதிபதிக்கும்,
 சந்தியாசிகமும், **“அரசியல்”** சாக்கடையிலும்

“சினியா” மொலவியிலும் சிக்கிக் தொண்டர்.
 சிறுவயம் வடியாடுக கிவீ ஆடு, மாடு, தொஷ்டி மூலிய
 மையகி பரிதேடடு ஆடுவதும், மது குடித்து ஆடுவதும்,

“பேராசையால்” எதிரிகளி நாம உண்டாக்
 குவதும், அந்த எதிரிகளி அடிய்பதற்கு, **“இன்னது செய்”**
 ஈன்று வடி உருத்துக் தொடுக்கும், **“அசார்பக்கு”**
 அமோகமாக சிகமும்.

கலியுக மாரீசன் ஒரு விதடியும் அமைதியாக
 சாந்தியாக, பொறுமையாக இருக்க மாட்டான். எந்த
 விதடியும், தேவீ தேவீ மெய் குடித் தொண்டேகிருப்பான்.
 என்ன சொல்கிறோம்? என்ன செய்கி தென்? கிளி
 என்ன செய்ய வேண்டி? என்ற கருத்து கிவீவாமல்,
 பிறரை சொல்வாயும், செய்வாயும், துன்புறுத்தி
 அதைவிடாவி கிண்பம் அடைவான்.

யிறா துன்மம் கியனுக்கு துன்பமாகத்
தொரியாது. அந்நகரமுக்கு கியன் டன்

“வளாத குறாத வெறு”

ஆக்யமித்துக் தொண்டிருக்கும் கிந்த
தவியகமனிதன் “தான் யாதுவும் உதை
தொரியாது! யிறர் வாழ்வுதம் தமக்குப்
யிடிக்காது! தவறுடைய எண்ணம்

சொல் செயல் கிடைக்கும், விமோத குறாத நுகரால்,
நிமம் பம்படிரும்தரவ்ருத விசுடியம் தமநியைய

வெளிவழி டென் டன் என சொல்லிக் கொள்
வாண்
இதைக்கவனிக்குவீம்!

ஒரு தீவன் ஒருபிள்ளையம் பெற்றுவிட்டே
வயரிதம், தடிடம், கவல், பயம், துக்கம், என அமையலிக்கின்.
இந்த தீவன் **புகை** பிள்ளைகள் பெற்றுவிடல்

(டென் டன் என்ருல் பத்துபிள்ளைகள் என வொருள்)
இயன்றிடு என்ன ஆகும்?

இக்கவியில் ஜனங்கள் தாம, குறாத, விமோத

குணங்களால் யிடிக்கப்படுவதால், **மேதவெறு**
இளைவறு இளைவறால் துன்புற்று அழிவார்கள்.

ஆகாயக் கிழங்கு தறையிலும் மோதி சிதறுண்டு அழிவர்.
விதவிதமான தோய்காலங்களிப்பாதிக்கும் விளைச்சலுக்
தூகடாநீர் (விருதானிகள்) புதுபுதுமருந்துகளை தாவர
ங்கருக்கு அடிக்கச் செய்வர். அதை உண்ணும் அவர்களுக்கு
புதுபுது தோய்காலம் என்னதான் விருதான நீதியில்,
அவர்கள் மருத்துவம் பார்க்காது, அவர்கள் கண்டு
கொள்ள முடியாத, புதுப் புது விபரம், அவர்களை ஆட்படுத்தி
அவர்களை அழிக்கும். இக்கவியக மனிதன் அனைத்தையும்,
தாமே **அடக்கி ஆள்** நினைப்பான். ஆதல்?

இவன் எதை எதையெல்லாம், அடக்க
எண்ணிறவே அவையெல்லாம், கிவிய
“அடக்கி அழித்துவிடு”

இவன் வாக் கேக இவனுக்கு வாத் வாக
இருப்பதால், பணம் கிவிய, தொழில் கிவிய
பிள்ளியிவிய, மனைவிசரியிவிய, உடல்சரி
யிவிய என்று, “கிவிய கிவிய யென்று சொல்லி யு கிவிய”

“இல்லாது போவான்” !!

இவன் பணம் கிவிய, உடல் கிவிய,
தொழில் கிவிய, மனைவி கிவிய, பிள்ளி கிவிய
கிவிய, என கிவிய கிவிய, என தன் வாக்கால்,
சொல்லிச் சொல்லி, தான் **“இழப்பியல்”**
“கழிப்பியல்” இவனை வாய் கிவிய கொள்கிறது.

இவன் பணம் கிவிய, உடல் கிவிய, மனைவி கிவிய
கிவிய, பிள்ளி கிவிய கிவிய, தொழிலால் கிவிய என
கிவிய, கிவிய, என தன் வாக்கால் சொல்லிச் சொல்லி,
“பாசவஸையிஸ்” தரவே அகம்பலகெகொண்

“க(பாச)வஸையிஸ்” மடலகெகொள் வர்!

எம் அன்பும், ஆணத்தும், நினைந்த குழந்தைகளை
இவை அனைத்தையும், ஆகியோடந்தமாக சொல்லிவந்த
கவி யுருபன், **“இறைவன் கருணையிஸ்”**

அவனுடைய சுவாமிமான் குணத்தை அடைந்தான்
திருக்கிடடான், திதைத்தான், மருண்டான், வெறுண்டான்
அவனுக்கேதாம் எங்கே இருக்கிறேன், என்ன செய்து கொண்
டிருக்கிறேன், என்ன செய்துமீ என நின்றுமே புரியவில்லை

**“நான் ளங்கே கைகீ
றேன்”** எனநிகைவிபுடனும்,
பயத்புடனும், கவங்கியவககேடலிட்டு
சபையொறைப்பார்த்தான். அநையம்

“சிற்ப சித்திரம்” போல்
அசைவந்நிருத்தனர்.

அநையம் எம் பெருமானின் **“மர்மயயிஸி
ருத்த”** விடுபட்டனர். கலியுருஷன் ஸ்ரீஹரியை
கேட்கி சொல்லுகறியாது கைகீதான். அப்போது எம்
பிரபுமும் ஓர் முறை யுலங்கிச் சிறுத்தவண்ணம்;

அவன் மாறயயிலிருத்த விடுவதற்கு காரணமே,
பநுஹரி:— எம் பிரபோ! கலியுகச்சகீரவர்த்தியே!
றே கலிகேவா! நீளங்கீ போகவும் கில்லி. கிங்க
யேறு எவரும் வரவும் கில்லி. உன் ராஜ்ய தர்மாரிலி உன்
அசகாய சீரமந்திரிசபையிலே, சர்வபராக்கிரம
அகியதியாகிய பிரபுவாகிய உம்மிடம், ஓர்

“பாதேசியாகிய” (பீதகையே தேசமாக
உடைய) **“யாம தர்மம்”** பெற்றாய் போக
வேவந்கேமம் தீயோ **“சறதியதி”**!!!

“தான்யாகியதி”!!! **“தான்யாகியதி”**!!!
பொன்மும், பொருளும்,
உணவும் உன்னிடம். கேட்டுமீயாசகம் எம்மிடம்.
இல்லி யெனச் சொல்லாதுவளிராவே! **“உன்”**
காரணமே

**“பாதக மலங்களைக் கை
அறுதாயம்”** (என்ருன். எம் பிரபுதீம் மாறயயிலி அவறு
கீ, உன் பாத கமலங்களுக்கு வந்தனம் எனகேட்டுப்படி
அருளிஞன்)

2
 கலி:— ஏஹரி! நீ கிம் போது தான்
 வந்தாயா? நான் ஏதும் பேசினேனா?
 எதுவும் உன்னிடம் உபாபவிலீயே?
 நான் நிதானமாகத்தானே கிருக்கிறேன்?
 என்னிடம் தகுமாதீறயீ ஏதும் கிஸீயே?
 (நினைத்தான். தன் மந்திரியாகிய துண்மஜி
 யை விளித்தான்) ஹே துண்மஜி! கந்த
 ஹரி கிம்போது தான் வந்தாது? அலீவது வந்து ரவகுநேர
 மாகிவிட்டதா? நான் கிவனிடம் ஏதேனும் பேசினேனா?
 கந்த ஹரி என்னிடம் ஏதேனும் கேட்டாது?
 எணக்கு ஏன் என் உபவலீலாயீ நடுங்குகிறது?
 இவனே ஓர்மாயா வி. கந்த ஹரி என்னை ஏதேனும் சொய்து
 விட்டாது? அய்யடி எதுவும் செய்ய முடியாது!!

துண்மஜி:— ஹே திரிவோகா கியதியே! புருஷோத்தம
 தவினேயா! தாங்கர் நவமா கத்தான் கிருக்கி
 றீர்களீ. தாங்கர் எவருடனும் எதுவும் பேச
 வலீயீ. கந்த பிராமணே தீமணீ தாங்கரி
 தரிசித்தி, யாசகம் பெற வந்தார். ஓர்யதியாக
 கிருப்பதால் நமீசமைக்கு கிவரை அனுமதித்தோம்.
 வந்தவர் தாங்கருக்கு வந்தனம் சொன்னார்.
 தாங்கரும் அவரை ஆசீர் வதித்தீர்களீ. வேறு
 எதுவும் அவர் கேட்கவும் கிஸீயீ. தாங்கரும் ஒன்
 றும் அவருடன் பேசவும் கிஸீயீ!

கலி:— நன்றி துண்மஜி நன்றி! ஏஹரி! உன்னை யார்
 என்று என்மந்திரி கூட கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.
 ஆனால் நான் கண்டு கொண்டேன். என்னை அவரும்
 ஏமாற்ற முடியாது. நான் எம்போது என்னிசியில்
 விழியீ போடுகான் கிருப்பேன்.

ஹரி:— ஆமாம்! ஆமாம்! உன்னை எவராவும் ஏமாற்ற
 முடியாது தான். நீயாவா உல்லமையடைந்த வகுயிநீ
 உன் அறையிவீ பெரிய பெரிய தள வந்தார் கருத்து. ஹே!
 கோடீஸ் ஹர்கரும், விருநாளிகரும், தொழில் அநியா
 கரும் தானே கிருக்கிறீர்கள்? அவர்களுடன் உன்
 தொழில் முறையை எய்யடி வைக்கிறீர்களா?

2
 நடபு முறையிலா? மகைமை முறையிலா?
 கலி:— அவர்கள் எல்வரம் என் அண்பர்களை
 நண்பர்களோ! அவர்களுக்குள் ரும் **நான்**
குணசதாபுமாதவே!
 அருகில் குணம் என்னை அவர்கள் பிரத்யட்சுபர
 கண்டு கொள்ள அடியாறு என்னுடைய சூட்சு
 யில் **என்னுடைய புணமுதலிகள்!**

அனைவரும், என்னுடைய **வகீரபுத்தி** உடையவர்களை
 அவர்கள் அனைவரும், என்னுடைய **நற்குணங்களா**

மது, மாது, வஞ்சகம், சூழ்ச்சி, பொருமை, பேராசை, கொடூர
 கொள்ளி, களவு, அடுத்தது எகடுத்தல், பேராண்

தஸாமீஸ குணம் வாகுந்தியவர்களாகும். என்
 தஸாமீஸ குணம் வாகுந்திவல், அவர்கள் **கோடூல்**

என்னுடைய **எண்ணம்** பொருந்திவல் **வாண்**
 அவர்கள் **வடசாதியதியாகும்!**

ஸாந்தி அறிமீசை மக்தி, நானம், ஆதலிய எனக்குவந்த
 முடியாத **துர்கீகுணங்கள்** அருந்தாவ்

அவர்களிடம் என்னுடைய **மூண், வான், வண்**

ஆகிய **கொடிய மது போ னைய**, ஒன்றிவிட அவர்களிடம்,
 என்னுடைய **எண்ண குணங்களையோ**, அவர்கள் விருப்பில்

என்னுடைய **தச-குணங்களையோ**, ஒன்றிச் செய்து அவர்கள்

வடசாதியதியாகவோ, கோடூல் உறதுகவோ, ஆக்கி
 என்னை இன்னுதிக் கொள்ளவேண். என்னிடம் யில் அன்புடா
 தயர்கள் கிம் சூபு வகவகாரிதம் கில்வலேகிவி கில் ஆமாம
 ற ஹரி! திணையல்லாம் ஒன்றேகடே இரும்?

2
 பீரோரி:- இவ்வகலிதேவாட் யாமல் உன்
 முன்று லவாகவிகளியும் சுற்றியீயாரித்தோம்.
 வெகு ஆச்சரியமும், அதிசயமும், அடைந்தோம்
 முன் முன்று யுகவிகளியும், எம் பெரியதிருவடி
 யிலி ஆரோகணித்து பறந்து செல்வோம்.
 (கருடனில்)
 எம் பக்தர்களுக்காக, புஷ்பக விமானம்"

அனுமையோம்.
 இவைகிரண்மே "வெகுநிதானமாகவே" செல்லும். ஆனால்
 இன்று உன்யுகத்தில், "கண்டல் விட்டு கண்டல் போவதும்தும்"
 "அண்டல் விட்டு அண்டல் போவதும்தும்" ஆர் **வருடய**
 பெர தெரிநடைவயதுவதும் எக்கன லவகமரணமுள்ளேற்றும்!
 இது எங்கு போய் முடியுமோ??

கலி:- என்னுடைய நலீன விக்ரான உவகத்தைத்
 இன்னமும் சரியா அடியவில்லை போலும்?

உன் காவல் **லிபி அம்புகள்!**

என் காவல் **ஏயு களைகள்!**

உன் காவல் உளந்த செல்லும் **புறவை!**

என் காவல் **ஆகாயவியமானம்!**

உன் காவல் **புஷ்பக விமானம்!**

என் காவல் மின்னவம் செல்லும் **ராக்கெட்!**

உன் காவல் **ஞானக் கண்!** அதன் அகலிற

யானசையும், கடினசகலியும், கடினதமசும் தேறவ. ஆனால்

என் காவல் **கம்பியூட்டர், காஸ்குவைட்**

டர், T.V யில் அகிற உவகமும் எங்கெங்கு எள்ள
 நடக்காமல் அனைத்துமே, **வெகுக்குறாக**
 அந்த விதமே காணும் நிலி!

2

ஹே ஹரி! தின்னனம் என்னென்ன
வினேதம் நடக்கப் போகிறது பார்?
ஹே ஹரி :- (கூடாமறுத்து) ஆ ஹரி யாம்
அனைத்தையுமே சுநீறியி பார் துவிட்டோம்.
வெடுவெடு வினேதம்!! அகி அகி அநீபுதம்!!
ஆமாம் கலி தேவா! தெரியாமல் காண்கதை
கேட்கிறோம்? தம் சக்தியையும்கிவை

மீறி நடக்காமாயின், சிட்டுர் என படிதாவல் என்ன ஆகும்??
உனக்கு உதேதம் கொண்டு கிறதா? எமக்கு என்ன கொடுத்தாய்?
கலி :- (கூடகடவெனச் சிரித்தான்) ஏ அப்பா வி ஹரியே
உதிரதரியாதா உனக்கு? **மோகஸ்தான்!**
அதல் **சுதாஸ்தான்!** **அகிகிளி**
மயம் தான் / **சாம்பஸ்தான்!**
அழியுதானே என் சாபமும்!

ஹே ஹரி :- ஆமாம்! ஆமாம்! அழியுதானே உன்
காவம்? உன் நாடகம்! உன் ஆளுகை!
உன் ராஜ்யம்! உன் மக்கள்! உன் கருமம்!
ஆமாம் கலி தேவா! எங்கார்காவத்திவ்,

ஸக்தியம்வசு! தரிமம் வசய!

என்ற நீதிவசனம் உண்டே அதே போல் உன்
ஆட்கியிலும் நீதியான ஸக்திய வசனம் உண்டா?
கலி :- ஏன்கில் லீலி 4. தத்துவ வசனங்களை உண்டு
அவை :- 1. அழியே ஆனந்தம். 2. காதலே மோதல்.
மோதலே சாதல். 3. சூதடித்தால் சபடிப் போகவாய்.
4. மோஹமே மோட சயி. 5. காமமே காலது.
6. வஞ்சனை யே என் வாசுஸ்தவம். 7. மொய்யே
என் மகலிடம். 8. பழியே என் வறு. 9. அத்து
மீறுவோம். 10. அடங்க மறுப்போம்.

2

- 11. அ(ற)ரம் செய்ய விருமீயு (கருமவறம் அடியின் ஆயுதம் செய்) 12. (மது) குடியே எங்கள் குடித்தனம். 13. சூழ்ச்சியேசுகம்.
- 14. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு. (ஒருவனை வீழ்த்தினால் ஒருவன் வாழலாம்)
- 15. பாபமே பரவோகம். 16. நன்மை செய் தால் தீமை விளையும். 17. சிறித்து வாழ்ந்

தால் சீரழியாய். 18. சொந்த பந்தமே சொர்க்கம். 19. பணிந்து நின்றுல் பாதாளம் செல்வாய். 20. அந்நய ஆணவத்தால் வெல். 21. பக்திசெய்தால் படு நரகம். 22. சோழ் பித்திரிவநே வாழ் வின் லட்சியம். 23. விஞ்ஞானமே மெய்ஞானம். 24. சூர்மம் செய்தால் தருமம் பெறுவாய். !!! ஏஹரி! கந்த 24 தத்துவங்களை

“என்குறிக்கோள்” அறவகளை எங்கள் **“சேசிய வாசகமாகும்”** !!

ஸ்ரீஹரி 3- ஆகா! ஆகா! பேஷ! பேஷ! அவிஅம்மகம்! அகிகசக்திவாய்க்கத்து! கேட்கக் கேட்கக் கிட்டுக்கிறவ. **“நல்ல அரசர்”**

“நல்லமந்திரி” **“நல்ல ஆட்சி”**

“நல்ல தூதரிகள்” **“நல்லமக்கள்”**

சுடர்சுடர் வேற அறியாமை யின் ஐனா ன்களே!! **“அபிபாவிமக்களே”** !!!

“இறை நம்பிக்கை” உங்கள்

ரட்சிக்கும் கிவ உய்கிஎன்னுன் ஸ்ரீ ஹரி!

2

ஹே கலி தேவனே! எம் பகீநர் கருக்த்
 இடமே கிடையாதா? அன்றுநீயிரவேசிக்
 கும்போது, எம் குமநீதை **பரிசீலி**

“**உளக்கு முன்று (மது, மாது, சூது) கிடம்**
கொடுத்தானே”!!! அடேயோவ் இன்று எம்
 பகீநர்கருக்து சற்று கிடம் தரவாகாதா?

கலி:- (புல்ல நரநர வௌ கடித்துக் கொண்டே) ஓ விஷ்ணு!
 ஹே ஹரி! இந்த விளையாட்டான வார்த்தை நயல்வாய்
 என்னிடம் வேண்டாம். உன்னைப் போல் தருணை உன்னைப்
 படைத்தவன் ல்ல நான். கிரகமோ! தசையதாட்சி ண்
யமோ! கருணையோ! காருண்யமோ! பரிவோ! மட்
சாதாமமோ! நான்காட்டமாரிடேன்.

நான்

கொடுரன்!
 நிரிஷ்டிரன்!
 கோகிரேன்!
 ஆவகால விஷம் உடையவன்!
 கோமான் அதியயங்கரவாஜ!

ஆமுத்தம், பக்தி, யோகம், தானம், தியானம் இவைகளுக்கு,
என்றாட்டில்! என் காஸ்கீகிஸ்!!”

கண்டிப்பாக கிடமேகில்லி! (போல் விடு கிவிட்டுத்த என் உறுமிகி)
 ஸ்ரீஹரி:- (பயந்தவன்மீபோல் நடித்துக் கொண்டே) ஐயா! ஐயா!
 தவிதேயா! கலிபுருஷனே! யாம் என்ன கெட்டுவிட்டோம்?
 இப்படி கோபம் கொள்கிறேயே! சூர்யமகேசியிடம் இப்படி
 உன் கோபத்தை காட்டலாமா? இது உன் கோபம்! உன்
 ஆளுகை! உன் ஆட்சி! அங்குளம் பகீநர் கர் “ஆயிரக்கிவி
 பூதம் பேர்கான் அகும்பார்கர் • உன் எண்ணிக்கைகரண்
 “கோடானுகோடி உண்டே”! இச்சிறிய எளியவர்கருக்து,
 இடமில்ல வௌச் செறல் தருயே! இது என்னதர்மம்? இது என்ன
 நியாயம்?

வைட்டி எறவகா?? எனகிற்கிதன் ஸ்ரீஹரி

2
 கலி:—(தாரீக்கேடகசர்வீய மெனசீநிதன்
 கடல் எனயீ மொங்கிதன்) ஏ லிஷ்ணு
 ஓ உநாயக்கரை ஹரிடய! எண் குணம்
 தெரிந்தயீ எனிடம் விளையாடுகியா?
 என் ஆட்சியைத் தெரிந்தவ நேநீ. உன்
 தர்மம், நியாயம், என் கால்பட
 அடியும். “கண்டிப்பாக இடம் கிடைப்பது!”

“குமீபிட நாங்களை துண்டிப்போம்”
 ஆயம் “உன் காஸுத்தீஸ்” பக்தர்கள் போற்றும்

பகயாதக இருந்தவிட்டாய்! ஆகவே உன்னை மன்னிக்கிறேன்.
 உடனே அவ் கருவியைச் சென்றவிடு!

ஸ்ரீஹரி:—(மேலும் இறைநீதிமகஞ்சினன் என் பிரய)
 ஹே கலியுருஷா! நீ யோ தர்மவான்! ஸீகஸ்க

கீர்த்திமாள்! மஹாமுருஷன்! உன்கீர்த்தி கிம் ஓய
 வகம்மடிகமல்ல, ம-ரேசுபதினன்கு முயனலும் பரவி
 நிற்றிறதும் முப்பத்திமுக்கோடி தேவர்களும், திரி
 காந்தீதாக்காளாகிய நாங்கலும், உன் வருமையை
 அறிவோம். மேலும் மேலும் உன்னை முகத்தீந்து கொண்
 டாடுகிறோம். எங்கருக்கு கிணியுதை, அயிலேக,
 ஆராதனை, நிலேதனம், தூபதீயம் வரவர குறைந்து
 கிவ்வாமலே போய்விடும். அதையும் நாங்கள்
 அறிவோம். கிணி, பவிடேயா, ஆனையோ, அயிலேக
 ஆராதனைகளோ, மதுபான தீர்த்தங்களோ, ஆட்டம்
 பாட்டு, கூத்தாட்டம், கொண்டாட்டம், நிலேதனம்
 அறாதனம் உனக்குத்தானே? கிணியும் மாம் அறிவோம்.
 “நாங்கள் எப்படி இருந்தால் என்ன?”

“நீ இன்பமாக இரு” (நவமாக இரு என கவி
 ரய வாழ்த்துவிரி)

கலி:— ஏ லிஷ்ணு! ஹே ஹரி! என் பரிதாபத்திற்கு
 உனிய தெய்வமே! நீ நல்லவன்! மேலும் மேலும்
 என்னை தீய கடிதாயாக. உன் முகத்தீச்சியரவி என்
 மனம் குளிர்ச்சி அடைகிறது. மேலும் என்னை முகத்தீ
 வாயாக.

2

ஏஹரி! உனக்கு என்னவரம் வேண்டிய
 கேள் தருகிறேன். ஆனால் அஸம் பாலித
 மாக ஏதேனும் கேட்கவிடாது! யிறகு
 நான் கொடுமாடுமென்றி விடுவேன்.
 ஸ்ரீஹரி! - திரிபோகா தியதியான கலி
 தேயனை! உன்காவத்தில், உன் ஆட்சி
 வளர்நீ தோங்கும். உன்னை வணங்கி நின்ற
 வரும், உன்வழி நடப்பவர்களும், உன்புகழ் பாடுகின்றவ
 ர்களும், **“பொன்னீரை”**, **“பொருளோடு”**
“புகழோடு”, **“பட்டபீடத்திலேயோடு”**
 பவகாலம் **“ஓகோ/ஓகோ”** என வாழ்வார்
 உன்னை எதிர்ப்பு வரவராய் இம், **“உன்காவத்தில்”**
 கீர்த்தியோடு வாழமுடியாது. உன்னை உன்காவத்தில், உன்
 அன்பர்கள் அனைவரும், உன்னை கீர்த்திவாணி என் அம் குரும
 வான் என் அம் புகழ் வர். **“நாங்கள் உன்னை போற்றும் போது”**
 வேறு எவர்களை உன்னைப் புகழார்? என எழிபிடுபு கலியை
 புகழ்த்து கொண்டு போனார்.

தலி: - ஆகா! ஆகா! ஓகோ! ஓகோ! நீ கிறையதக
 இருந்தும் என்னை எப்படி எப்படி செய்வாம் புகழ் கிறும்
“என் அயார சக்தியின் முனி”
“உன் அஸிப சக்தியோடீமாதீரம்?”

உன்சக்தி என் **“காசிதாசி”** கூட பெருகு!
 ஏன் உனக்கு இந்த உறுமையின் கோவம்? உன் பற்று
 போண உறுமையின் தலியை, என் அன்பர் சேவமரக
 உனக்கு மீட்டு தருகிறேன். என் கஜாறுவிரி கிருந்
 து உனக்கு தேனையான பொன்னும், மணியும்
 வரவர்களும், நயரத்தினங்களும் அளிப்பீ அளிப்பீ

தருகிறேன். ² போகும் போது மயந்திரச் சுவர்
என்ன எவ்வளவு போற்றியும் புகழ்த்திருக்கிறாய்,
உன்னை சமீபமாக விரைவே! என சொல்விக்
கொண்டிருக்கிறேன் போகே, ஸ்ரீ பகவான்
(கிடைக்கிறான்)

ஸ்ரீ ஹரி:- எங்கே வேண்டியதை, உன்னிடம்
அப்பறம் கேட்டு வாங்கிக் கொள்கிறேன்! இரு
சுறியகேள்வி? உனக்கு விரோதியார்?

கலி:- என்னைப் புகழாதவர் எவராயினும், திரி கர்த்
தாக்களே யாயினும், எனக்கு

நியே **புறமணி**

“என் குணங்கள் கில்லியாதலும், அவர்
கனம் எனக்கு எதிரியே!”

ஸ்ரீ ஹரி:- ரொம்ப நன்றி! உன் குணம் கில்லியாதலும், உன்
னைப்புகழ் கில்லியாதலும், அவர்கள் உலகை ஆறும்
சகீரவர்தீ திதளாக கிருந்தார்? நீ
அவர்களை என்ன செய்வாய்?

கலி:- ஏ விஷணு! விபரம் கொடியாமல், அப்படி வளர்வா,
எனப்பேசாதே! கோடீஸ்வரகையோ, உலகை
ஆறும் சகீரவர்தீ தியாதலும், **என் குணம்**

கில்லியாதல், பொன்றே பொருளோ, புகழோ, பெண்
றே, மண்ணே கிவற்றின் புகழ்தீர்த்தீர் அவஸ்யம்
கிராது. **அவன் காதிதிரன்!** அவர்

ஸ்ரீ ஹரி:- அது சரி! அப்படியே பட்டகாரித்திரன் தீரனை
செய்வாய்?

கலி:- அவன்தான் உதயாக்கையே! அவனிடம் என்வல்லமை
யை காட்டி, எனக்கு என்ன புகழ்தியடையிடுகிறீர்கள்?
இன்றுமே கிவ்வாக போடியிடம்” என புகழ்க்கையுடையா?
என்னை இர **பேடி சாணவா** திரித்தாய்? (அப்படி
சொல்லும் போது மற்றவர்கள் நமக்கு வெள கடித்தார்கள்).

2

ஸ்ரீஹரி:- யொறு! யொறு! யாழ் எண்ண
சொல்லி விட்டோம்? இப்படி கோலிக்க
ருயே? உனக்கு சமமான பவசாலிகள்,
திரிபொகத்திலும் எவர்கிருக்கப் போகி
ருர்கள்? கண்படிப்பாக கிடையவேகிடையாது.
அது சரி கலி தேவா! எம்மை இந்த ஈடிணம்
இந்த **கோலத்திலி**, எப்படி காண்
கும்? எப்படி மதிக்கிறும்?

கலி:- (கடகடகடகடகடகட வனச்சிரித்தான்) பின்
ரஹரியாகிய விஷ்ணுவே! உன் இந்த அவங்கோவத்தை
கண்டு **மிதிக்கவா?** **உன்னை**

“மிதிக்கத்தான் வேண்டாம்”

அதற்கும் நலாயத்திற்குவன்! எப்படி அருந்தவன்
இப்படி ஆகி விட்டாயே! வாடிந்து கெட்டவன்,
வறையோட்க்கும் ஆகமாட்டான்”

(உடைத்த மண் ஓட்டிற்கும் ஆகமாட்டான்) எனக்கு
ஒர் படி மொழி! உன்னிடம் என் வல்லமையை காட்ட
உன்னிடம் **“எந்த திறமையுமீ”**

இல்பவே இல்லை! ஏன் உன் திறமையை அனுப்பு! அல்லது
உன் குழைவை அனுப்பு! “ஒரு கைமார்த்திதான்”

அட்டா! அவர்களுக்கும் என்விடிக்குள் தரணை அருக்
கிருர்கள். எனக்குச் சமமான மானவர்கள் திரி
கர்த்தாகர்களும் இல்லை. வேறு எவர்களுக்கும் இல்லை!!

ஸ்ரீஹரி:- ரகலியருடா! “எனக்கு ஒர் வரம் நீ தர வேண்டும்”

அது தட்டமான வரம் இல்லை. அது உன் அடாவடித்
தனம் எனக்குப் பமன உத்தானி அருக்கிறது. கோலிக்க மாட்ட

கலி:- “விஷ்ணு! லேபயந்தராய் கொள்ளினாரியே” டாயே?
பயம் வேண்டாம் நிகரணமாக கேள். வான் பொருள்
போகமா? உன் ரையுண்ட பதவியா?

2

ஸ்ரீஹரி:- அது எவ்வாறு எமக்கு இப்போது
 வேண்டாம். அவைகளை விளக்கவேண்டுமாயின்
 தீர்க்கொள்கிறோம். கோபம் பட்டவிரகு!

“யாம் இப்போது இருக்கும் நிலையிலும்
 உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது”???

கலி:- ஐயோ பாயல் என பரிதாபமாக தோன்று
 கிறது.

ஸ்ரீஹரி:- ஏன் அப்படி தோன்றுகிறது?

கலி:- எப்படி ஆடை, அணி, மணி, களாடு, **“சூரிய”**

அவங்காரபூஜிதானவன்!

இப்படி பரம தரிசீலாக, சூர் **குறவனீபோல்**
 கோவனாண்டியாய்

ஆகிலிடாண, என் **“பரிதாபமாக”!**
 தோன்றுகிறது!

ஸ்ரீஹரி:- உனக்கும் கிரகம், கருணை, பரிதாபம் உண்டா?

கலி:- ஏஹரி! பேசத் தெரியாமல் பேசாதே. கிரகம்
 கருணை வேறு! “பரிதாபம் வேறு”! பரிதாபம் என்
 ருள் கிரகம் அல்ல, “ஐயோ பாயல் என்ற அனுதாபம்”

ஐயோ! எப்படி கோடல் உற தக இருந்தவன் இப்படி
 கோவனாண்டியாக இலிடாண என்ற பொச்சரிப்பு!
 இதை வாராமை என்று சொல்லலாம்.

ஸ்ரீஹரி:- ஓகோ! இப்படி சூர் பரியாபாயை சரிசூது
 போகவேண்டும். அம்மைப்பார்த்தால் அனுதாபம் என்று
 சொன்னால் உயர்வா?

யாம், தோன்றும்தான் எண்ணமல், **“ஸரிமட்டில்”**

ஹரிமஜனை, கிரகீதனை, நாம ஜயம், கதா காவ னேடியம்,

என செய்து கொண்டு இருந்தால் நீ என்ன செய்தாய்?

கோபம் பட்டவிரகு! குன்மே உன்னை கெட்டிருக்கிறது

“சூர்வார்த்தகீதேகான்” உன்னிடம் கெட்கிறதே?

2
 கலி:- (ஹரி பஜனி • ஹரிதியானம், ஹரி
 கதாகால சேஷம் என்ற யார்தீதையைகேட
 டுமே, தலியின் சுகம் கடுகடுத்து, உடனே
 மாத்திரிக் கொண்டான்)

“பிழைக்கவழி தெரியாதவன்”

பிழைப்புகளாக மறையின் பற்று கிருன் என்று
 விடே விடுவேன் • மேலும் நம் நாட்டில் எத்தனை
 யோ பிழைக்காரர்கள் உருவாகக் காவல்துறை அதிகாரிகள்,
 அகில, **“இவனும் ஒருவன்”** என்று தண்ட

கொள்ளாமலும், தண்டிக்காமலும், தண்டிக்காமலும் விடே
 விடுவேன் அகில **“குறுக்கிடமாட்டேன்”**

அவன் சாகும் காவல்துறை **“சங்கரா சங்கரா”**

என சொல்லிச்சொகி குன் எனநான் சமீமா இருப்பேன் • முன்
 முந்தையளம் முன் தோர் எல்லாம், “ஹரிநாமத்தை உறுத்தினார்”
 காறணம், அவர்கள் தூவம் தாங்கியந்தனர் • நீயும் அவர்
 களி அழிக்க பல உபாயங்களை கையாண்டாய் • ஆனால் நான்
 இப்போது எந்த தூவனும் தாங்கியவரவில்லை • ஆகவே

எனக்கும் உனக்கும் எந்த **“விரோதமும்”** இல்லை!

ஆனால் உதாவது கிட்டத்தட்ட உதாத இருக்கால், நான்
 சமீமா இருக்கமாட்டேன் • என்கிற உன்னை அழிக்கவும்
 முடியாது • நான் அனைவரின் **“குறுக்குணமாக!”**

இருப்பதால் உன்காரியம் என்னிடம் பரிகீகரணம் உதுசரி!
 ஏன் ஹரி! கிறைவாயல்வாம் ஏன் இப்படி துருவி துருவி,
 கேட்கிறாய்? **“உன்காஸம் முடிந்ததா?”**

இனி உனக்கு **“வாழ்வே கிளிவயா”**?

“**“இது யாருடைய சாயமோ?”** இத்தனை உனக்கு உருவத்தை
 யார்காறணம்? அதை நான் தெரிந்து கொள்ள வரமா?

2
“பூபகவானிவாகீசியம்”

ஹே கவிதேவனே! கவியுகத்திற் உரிய
 வேந்தே! அதிகார ஆணவசகர வர்த்தியே!

“ஹே கவிதேவனே”

உள் காலத்தில், எம் நிலையம், எம் பக்தன் நிலையம்,

“ஆத்தோற்றம் தாமி” (உண் அர்த்தம்)

வடிவில் **“எளிமை”** உள் எத்தில் **“கருணை”**

பூக்கில் **“இனிமை”** ஆக மொத்தத்தில்,

“புண்ணைப்பண்ணைவேயானை”

“என் யாழ்மீளம்புக்கனும்”

இருப் போம். அதுசமயம் எம் உண்மை பக்தனை வன்,

“ஓர் ஓர் சாதகனைவன்”

“பரதேசியாக” (பரத்தையே தேசமாக

உடையவாக) இருந்துகொண்டு, அவன் மட்டில்

ஓர் உபாசனா முர்த்தியை ஏற்றுக் கொண்டு, “நான்

விசாரணையோடு கூடி”, தாம் **“அடங்கிய”**

நிலையில், எவரையும் **“அடக்காமல்”**

அமைதி, பொதுமை, ஸாத்தி, திருத்தியுடன் இருந்து கொண்டு,
 போதும் என்று

2

1. தேவைகளாயும், ஆசைகளாயும்,
குறைத்துக்கொண்டு, நாம ரூபங்களாய்
பார்ப்பதோ, வார்த்தைகளை கேட்பதோ,
அதுபற்றி புலம்புவதோ, சுவைப்பதோ,
நறுமணம் தர்மணம் கிளைகளை அறியதோ,

“ஸ்பரிஸ உணர்ச்சிகளுக்கும்”
“அடிமை ஆவதோ,” கிளை அனைத்திலும்,
 குறைத்து, குறைத்து, குறைத்து, குறைத்து, குறைத்து, வந்த
 அவைகளை “நிலுத்தப் புகழியவனாயும்”.

2. போட்டி, பொருமை, வஞ்சகம், சூழ்ச்சி, பேராசை,
பட்டம் பதவி, புகழ், தாமம், லோபம், ஆதலிய “தச
வித” குணங்கள் இல்லாமல், யார் எந்த குற்றம் குறை
படியாயம் செய்வதும், அவைகளை மறக்கவும், மன்னிக்கவும்
“விடக்கூறகாட்டுது” தாம் விலகிக்கொள்வனாயும்”.

3. எந்தநிலுத்திசுகளிலும், காட்சிகளிலும், ஆசைகளிலும்
 அனைத்து விவகாரங்களிலும், **“எழுச்சியும்**
“வழிச்சியும்” ஆதாமல் கிளை அனைத்தையும் நம்
 இறையன் அடியார் **“விஸ”** களை வைத்து எந்தபார
 பட்ச தோஷமும் இல்லாமல், விகிதாச்சாரப்படி
 ஒழுங்கு செய்து முடிக்கிறான் என்ற “இறைஉணர் போடு”
“எல்லாம்” நன்மைகளை என்று ஆனந்தமாகவும்
 பவனாயும்.

2

4. லோக காரியங்கள் அனைத்தும்,
“திட்டமிட்டு” நடத்தப்பட்டு ஓர்
“மாயா” கார்ய மென்றும், அதை
மாற்றலோ, மறுக்கலோ, விவக்கலோ,
எவருக்குமே அதிகாரம் கில்லெ யென்றும்,

“பிரார்ப்தமேந்யமனமாண்” ஓன்று

“ஆகாமியமோ” தந்தாலி தமான நம் மன
 தின் **ஆசையால்** / தோன்றிய, **நாண்** /

(அஹங்காரம்) **“எண்ணல்”** (அதிகாரம்) **“எண்**
றுபையது” (அபிமானம்) இவைகளின் அபி

விருத்தியென்று உணர்ந்து, **“முந்சியம்”** அதன் எண்ணலும்
நம்மனத்திடம்” அதன் அதன் பலமும், பவனும்,
 இறைவனுடைய தே என, **ஸத்தியமாக உணர்ந்து**, வருவ
 தியும், போவதியும், தட்பத்தியும் **ஆழ்ந்து”**

போகாமல், சமநோக்குடன் போதும் என நினைவு கொள்வதும்,
“க. பொன், பொருள் போகத்திற்கும்” **“பெண்ணின்ப**
மோஹத்திற்கும்” அடிமையாகாமல், எந்தவிதவிதும்

பொளக்கமோ, தெய்வீகமோ **“வியாபாரம்”**
“விளம்பாரம்” **“ஆடம்பாரம்”** / இவைகளுக்கு
 ஆளாகாமல் பத்தியண்தமல் (மக்கிய போதும் நிதியில்லாமல்)

“பக்கே” 2

பக்கே/யென்ற அஃகினியை வளர்த்து
அதை உருகிகரைந்து, “அவன்”

அருளால் “ஸ்வயஞ்ஞானது
பவ உணர்வு” துடிப்போடு

இருப்பவனாயும்.

“அவனே யாம், யாமே அவனாக”

“இருப்பவனாயும்”!

“உன் கலிதோஷம் எண்ணவரியும்”??

எம் ஆணத்தக்கமுந் தைகளே!

இப்படி கேட்கும்போது,

எம் இறைவன் இறைவனை இவ்வீ. அதைச் சொல்லி
விளக்கவும் வார்த்தைகள் இவ்வீ. விளக்கவும் முடிய
இவ்வீ. அதை இன்னொரு விவகரிக்க முடிய இவ்வீ!

“அவன் அவனாகவும் இவ்வீ”

“தோற்றம் உணர்வு” அதை இன்னொரு

சொல்வத்தான் தெரிய இவ்வீ! காரணமோ? மஹாகாரணமோ?
கூட்சமமோ? மஹாகூட்சமமோ? ரகச்யமோ? பிரம்மரகச்யமோ?

“இந்தியில் பீர்ப்பகவான் இருக்க”!!!

“கலி கலியாக இவ்வீ”

“கலி காலியாகி விட்டான்”!

2
 பின்னும் கிதகலியின் கிருப்புக்கால
 மாயிற்றே! அவனை எப்படி கிவ் கெயண்ச்
 சொல்ல முடியும்? “வார்த்தை அளவில்”
“கவிஉணர்”
வாக்கு கிவ் கியானம் கலி கிவ் கிதான்”!!!

“கலியின் வாக்கு”

கவிபுருஷன்:— ஸ்ரேதேவா திதேவா! மஹாநுயாவா!
 புருஷாத்தமா! புண்ணியபுருஷா! தர்மத்தின் காயவணை!
 ஸத்திய சொடுபணை! கருணைக் கடலே! திருமாநிதியே!
 தயாணிந்த! தயா நாகரா! நித்திய ஸத்திய சொடுபணை!

“நி கிணரி நானி கிஸி” ஆல்
“நானி கிணரிஸி நி உணர்”

பிரபோ! நி சொல்லி கந்த ஸத்திய வாசகம் கிந்தியம்;

“குணாம்” தோற்றமல் தோற்று கிறகு. ஆதல் அனைகி
உணர்ந்தால் **“எக் குணாம் கிஸி”**

நே சொல்லியோம். குணத்தனை உண் **“குணாம்”**

“குணாம்” அறியுமா? முடியவே முடியாது!
 மனம் அதில் என் (ண்) குணம், கிருந்தால்
 அது ஆரம்பப்பட்டமே! அது குணத்தமாவல் அங்கு
 எனக்கு யே கிவ் யே கிவ்! யே கிவ்? அங்கு எனக்கு
 யே கிவ் கிருக்கக் கூடாது! யே கிவ் கிருக்கயு முடியாது!

2

எடுமிரய உய!

காவாதீதமான நீ, தெய்வ
மாக ஓர் தோற்றம் எடுக்கும் போதே, உன்
“விளையாட்டின் நிமித்தம்” வேதத்தையும்,
“சாஸ்திரங்களையும்,” நீயே உண்டுபண்ணிக் கொண்
டாய். அது மற்றைய “மூன்று” யுகங்க

ளியும் பிரகடிக்ஞை. இது **“தலியுதமென!”**

நீயெகல்வித்து, அதற்கு இக் **“கோர!”** குணங்களையும்,
நீயே கற்பித்தாய்! இங்கு நீயும் உன் மெய்யன்பர்களும்,

“நாஸீ!” (**கலி**) உண்டுள்ள எண்ணி உவரா,
மேசிறவோ, “நாஸீ (கலி) உண்டு!”

“எஸீஸூஸீ!” என்ற அதிகாரத்தை, (**கலி**) உண்டு
ள்ள எண்ணி உவரா, மேசிறவோ, “நாஸீ (கலி) உண்டு!”

“எஸீஸூஸூஸூஸூ!” என்ற மாகுயி மாகுயி மாகுயி,
வெடிகம், சூ, சரண, வடிகை ஆகிய கவையகி, என்ஸூஸூஸூ
என எண்ணி உவரா, மேசிறவோ, “நாஸீ (கலி) உண்டு!”

மேலே கூறிய அஷ்டங்கார, அதிகார, அவிமானங்கள் முழுமையாக
விட்டுவிட்டால் “**முற்காலமும்!**”

“பிற்காலமும்!” **“எக்காலமும்!”**
“நாஸீ (கலி)” இவ்வயே இவ்வி, இதன்கூடியம்!

2

எனக்கு நீயே ஒரு காலத்தையும் (கலியுகமென)
உணர்வண்ணி, கோர குண சோடுப

மாக, **நந்த விருக்கியிஸ்**

என்னிடம் உன் செய்து, அஞ்சாணிகருக்கும்
விஞ்சாணிகருக்கும், நான் கருப்பநாயகம்
கருத்து ஆரம்பமாய் செய்து செய்தம்!

உண்மையான பக்களிடமோ, உணர்ந்த குணிகளிடமோ,

நான் எவ்வாறு கருக்க அடியும்? கருக்கக் கூடும்??
நான் (கலி) இல்லவே இல்லை!

ஆறாம் எனக்கும் ஓர் மாத்திரத்தையும் கொடுத்த,
எனக்கு **அருபு** தன்மையையும் கொடுத்த,
எண்ணெயே என்னை சான்றும், என்னை

குணம் உன்னிடம்தான். இதுதான் உன் குணம்??
என்னமென்றிருக்கவும்.
நான் பேசியது அனைத்தும் **நான் அல்ல நான்**

என்று, கருத்துகொண்டு, என்னை குணங்களையும்,
என் **அவறங்கார அவிமானத்**

தையும் சாதனை செய்யும் அன்பாக குக்கு
என்னை. எனக்கும் **நான்குணங்களு**

கீழும் ஓர் காலத்தையும், நேற்றத்தையும், கருப்பத்
தன்மையையும், கொடுத்த என் அண்ணலே! நான் ஒன்று
மட்டும் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். என்று கலி
யானவன் பணிவாகவும், கனியாகவும் அறகச் சொன்னான்.

2
 ஹேபிரபோ! நீமேவேகூறிய ஐந்த
 ஸத்திய வாசகங்களையும், எவ்வொரு
 வன் கடைப்பிடித்திருந்தே!!!!

“அவனை நான் பிடிக்க மாட்டேன்!”

“அவனுக்கே நான்”
 “உறுதுணையாக இருப்பேன்”!!!

அநாவது

“என் எண் குணங்களும் அவனை அண்டாமல்,”
 “பாதுகாப்பேன். அதுஸத்தியம்! ஸத்தியம்! ஸத்தியம்!!!”

தலியின் சந்தோத்திரம்!

ஆதிக்ரம் ஆதியாய், அகண்டஜோதியாய், பரம்பிரம்மமாய், பரமாத்மா
 வாய், ஜீவாத்மாவாய், அனைத்துஜீவகோடிளளாய், அனைத்து அண்டங்க
 ளாய், மண், மலி, மலம், செடி, கொடி, புலி, குண்டாய், அனைத்தமாய் நிகழும்,
 எண்ணியவர்க்கே எண்ணியவாறுவந்தும், தேவவர்களுக்கே நினைபுற
 தேட்படிந்ததும், அனைதேள்கும்

சூர்வாநீதாயாய்!

யாய், எங்கும் உள்கிராட்ட இடம் கில்வாமல், தீக்க மறு நிறைந்த

“ஹே பரமீவாருளே!”

அன்பும் அறமும் ஆறாய் போற்றி!
 ஆனந்தம் எங்கும் நிறைந்தாய் போற்றி!
 தின்றும் அன்றும் என்மும் சீன்றே போற்றி!
 நார்த்தும் காந்த கிறைவா போற்றி!
 உண்மையில் உறையும் உயிரே போற்றி!
 உன்றும் பெருக்காய் ஆறாய் போற்றி!
 எங்கும் எதியும் நிறைந்தாய் போற்றி!
 ஏங்கும் உள் எத்திலி இருப்பாய் போற்றி!

2

ஐயம் அகற்றி அருள் வாய் போற்றி!
 ஒன்றில் நிவந்த நின்றுப் போற்றி!
 ஒக்கார உடம்பாலி யே போற்றி!
 ஒளவதமாய் அறியாமைக்கு ஆறிய் போற்றி!

ஓஓத் தநான்றும், ஓஓத் தில்லாதகாய்,

ஓஓத் தநான்றில்! அனாத் தையும் ஒக்கலைய் போற்றி!
 "சுந்த சிவமாய், சுந்தித் தநாமாய்,
 "ஸகீ ஸிகீ ஆணந்த சகஜாணந்த"
 "அருபூ தியாய்", அள்ளி அள்ளி
 குறையாக, பருக பருக திகட
 பாக, சுகாணந்த சாருபமே!!
 போற்றி/போற்றி/போற்றி!!!

“ஜார்” முக்கிய உணர்வு!

ஜே அறியாமையே மயக்கத் திறமும், அதை சார்ந்த அஞ்ஞான உறக்கத்திலும் சிக்கி

“நாகாகபோனதயில்” விந்நானம்
என சொல்லிக் கொண்டு, அழிவுபானதயில்
அதிவேகமாக செல்லும் அறிப மறிதபதரே!

உன்னுடைய கவி காவ தேவவமான வாழ்க்கையையும்,
உயதையும், உண்கணக்கில் வைத்துக் கொண்டு,
புருமஹானிகளையும்/ தேவ
தயவநிகளையும்/ எடைபேறட்டு,
கணக்குபார்த்த வேண்டாம். விணை அழிவை தேடவேண்டாம்.

“புராணம்” “புருக”

(பொய்)என்றும் கட்டுக்கதை யென்றும் பொருள்யமும்
ஆறல் அவைகளில் நடந்த “ஜார்”சம்பவம்
உண்மையே/ அதை வைத்துக் கொண்டு திடை ரிசுதவாத,
பலகதைகளை “நிதி”க்காகவும், “ஸத்தியத்தி”
ற்காகவும், தர்மத்திற்காகவும்

நம் ஆன் றோகநாகிய, புருமஹானிகள் புருக்கிவைந்
தார்தள். அவை “ஆழக்க” நிலையில் அமைந்திருக்கந்

ஆறவ்தின்மைய **கலியுக**
மறமாண் களிப்போலுள்ளவர்

அவைகளை மிடைப்படுத்தி, அலங்காரப்படுத்தி
அழகே ஆபத்து என
அழகாக சொல்வதுபோல் சொல்லி,

உணராமல், கலிகோல மஹிமையாலும், கலியுக ஜீவாதாரின் மறை
 பவஹினை தரல் தோன்றிய, எண்ண குண சம்பந்தம் கொண்டு

தாமராவின் / **விரோத குலோத**
எண்ணம் / **மனசுபல சுவர**
சூதேகம் / எண்ணங்களோடு, மண், மொன்

மொன் ஆசைகளையும் புடுத்தி, நெய்வெம் அயர்கர் திடு
 யில், வஞ்சகம், சூதச்சி, கள்ளம், தயகு, விரோதகுலோத

காம எண்ணம், காமக் களியாட்டம், காதுவிடு மூணம்

எனவும் தேவ நெய் வங்களை ஆண்டு நேற்று என திடுமறை
 செய்திருக்கிற நென்று **நம்ப வைத்து** / தாலும்

நம்பம - **நம்ப வைத்து** / தாலும்
 எகட்ட நேரல் வரம்பு, சூதேகத்துக்குக் கொடுத்த விட
 டார்தர், **நாற்காலிக மறமாண்**

களிப்போலுள்ள அழகுரை கள்

கியடி தாழ்த்தி எழுதிய கட்டு இம் நயக்கிய கிணற்றுமன்றி கியடி
 மந்தியக் கையுரை கிணற்று, கியடி எழுதி உணர்மய ஓர் திரிப்பந்தம்.

2
 இன்று உனக்கு (சொல்வ முடியாத, சொல்வத்
 கூடாத) **“வியாதிதான்”** பவம!

அன்று அவர்கள் எறையும் **“தெய்வநம்பிக்கை”**
 யுடன் செய்த குடிமீதம் ஆற்றல் மிகக் தவிர்ப்பதால்
 உருக்கூறல், எந்த தவிர்ப்பும், பயமும், சந்தேகமும்
 துக்கமும் கிரீவாத ஆனந்தமயமாக உருக்கூறல்.

அதற்குள் திடீரென்று எவ்வளவு, எவ்வளவு, எந்தநினைவுமும், பயம், துக்கம்,
 கவல்கம், சந்தேகம், சந்தேகம், சந்தேகம், சந்தேகம், சந்தேகம், சந்தேகம், சந்தேகம்,
 நினைவு என் செய்த செய்தியைத் திடீரென்று எவ்வளவு?
உனக்கு தெரியாமலும்! அதை உடலிழப்பதும்! அதை உடலிழப்பதும்!

செய்வதற்கு தன்மையினால் உன் வாழ்வையும், உன் செயலையும்
“உன்னை நாசம் செய்யவேண்டும்”

வித் (அந்த) நூறு எத்திரங்களை, காறகாரியமாக,
“முடிக்கும்” முடியும்!! இவை அனைத்தும் உன்
 தம்பியுடைய, கால்களேடையே ஏதேனும் தெரியாமலாயிற்று!!
எறையும் திந்திக்கவேண்டி உண்டா? அங்கு “கம்பியுடைய”

எவ்வளவு கணக்கினை உண்டா? அங்கு **“தூலிசுடைய”**
 எறையும் தூலிசுடைய உண்டா? அங்கு பஞ்சு **“எந்திரம்”**

உண்டும் வாரும் அரைக்கப் பவம் உண்டா? அங்கு **“கிராஸ்ப்”**
 சமைக்க அரைக்கப் பவம் உண்டா? அங்கு **“கூக்கர்” “மிக்கார்”**

துணி துறைக்கப் பவம் உண்டா? அங்கு **“வாஷிங் மெஷின்”**
 சந்தி உண்டாயிற்று நடக்கவது உண்டா? **“வேலர் & கார்”**
 அங்கு

2

மங்கள திவகமாயும், தெய்வ அம்சமாயும்,
அரக்கம் விபூசி, குங்குமம், மஞ்சள், சந்தனம்,
இவைகளை யை
கீத வகை உண்

“ஆறுமீ! பெண்ணாயும்”

விட்டுயாடும் தெரியாத அளவுக்கும்,
“காமதீபையுமீ” மோவறுதீபையுமீ

“வேகதீபையுமீ” உணர்ச்சியின் அடிமை உண்
டாக்கும் திவையின் அடை அணி, மணி, கமலம் அநாதரீத
யொருங்காரும் **“பூபதி”** சீனோ.

“ஸ்பீகீகா” ஐ ரெகம். **“லியீஸ்பீகீ”**
“அபா” அபா! **“அபா”** அபா! அபா!
அதற்குரிய உணர்ச்சியை அவர்களை வம்புக்கு உட்படுத்தி

“நாசமாக்கும்” இந்த வாயில் திறந்திருக்கிற
தார்க்குணம் எனச் சொல்லும் **“தசவித”** குணங்களையும்

தீவிகளின் உயர்வுகளைக் காத பதம் பாடு சொல்லி முடியாது?
உங்கள் நாசரீத (அதற்கு) யொருங்கின் அறிந்தாலும் நம் தலி
தேவனின் **“குணவசாரு”** யொருங்கினாலும்!
(அ) நாசரீதம் என்ற அகவாய்வு இயல்பினாலும் **“காலி”** தேவமந்திரம்

ஆகிக் கும் ஆடியாறு ஆகிதேவனின் யொருங்கும் உணர்ச்சியின்,
“அவ்வையுமீ” அவன் அம்ச **“குரு”** கையம் நம்பி உணர்ச்சியின்
பரிபூரண சூறு உதயில் கண்டதே நிகரம் உயராக! **“சு”**
குடியேறும் கிளி எப்படியும் அவ்வையுள்
ராஜா மகன் மேலும் அது கீதலும் அதிவாயும் கண்டியும் வாயும்

Adobe of Love
You are Everything!